

Το κλειδί της Ελευσίνας

Αναδρομή στο παρελθόν – Λονδίνο, 1889

Η ομίχλη σέρνονταν στους δρόμους, βραβαίνει τους ώμους των περαστικών και μεταμόρφωνε τα πρόσωπά τους σε άκαμπτες μάσκες. Οι φανάρια αερίου τρεμόπαιζαν αχνά στο λυκόφως, μια αδύναμη υπόσχεση σε μια πόλη που δεν ησυχάζει ποτέ. Πίσω από τις τούβλινες προσόψεις γινόταν σκληρή δουλειά. Σιωπηλά. Με ακρίβεια.

Ο επιθεωρητής θυμήθηκε την αίσθηση που άφηναν αυτές οι υποθέσεις – ένα ελαφρύ τράβηγμα στον αυχένα, σαν να στείχονταν κάποιος πίσω του και μετρούσε τις αναπνοές του. Οι αναφορές ήταν άψογα συνταγμένες. Πάρα πολύ άψογες. «Η τομή είναι αξιοσημείωτα ακριβής», είχε παρατηρήσει ένας γιατρός. «Κανένα σημάδι βιασύνης.» Όχι ένας συνηθισμένος δολοφόνος, λοιπόν. Και σίγουρα όχι τρελός. Γύρισε τη σελίδα. Έλειπε ένα όνομα. Όπως συνέβαινε συχνά. Αντ' αυτού, υπήρχε ένα σημάδι. Μικρό, ασήμαντο, σχεδόν ένα λάθος στο περιθώριο του πρακτικού – ένας κύκλος, διαπερασμένος από μια στραβή γραμμή. Κάποιος τον είχε σχεδιάσει με σίγουρο χέρι. Πολλές φορές. Αρχικά, ο επιθεωρητής τον είχε παραβλέψει. Αργότερα, ήθελε να είχε μείνει έτσι.

Ο δρόμος ήταν άδειος όταν ο αμαξάς σταμάτησε την άμαξα. Το σπίτι φαινόταν αδιάφορο, σχεδόν προσβλητικά συνηθισμένο. Μέσα μύριζε αλκοόλ και σαπούνι. «Αργήσατε», είπε ο άνδρας με τη λευκή ποδιά, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα. «Είμαι στην ώρα μου», απάντησε ήρεμα ο επιθεωρητής. Μια σύντομη σιωπή έπεσε μεταξύ τους. Τότε ένα αθόρυβο χαμόγελο, που κανείς δεν είδε. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν το σώμα. Προσεκτικά τοποθετημένο. Όχι παραμορφωμένο – διορθωμένο. «Κοιτάξτε», είπε ο γιατρός και έδειξε με ένα εργαλείο το ανοιχτό στήθος. «Τέλεια γραμμή. Καμία σπατάλη.» «Μιλάτε για έναν άνθρωπο.» «Μιλάω για δουλειά.» Ο επιθεωρητής πλησίασε. Φορούσε γάντια, παρόλο που το δωμάτιο ήταν ζεστό. «Και;», ρώτησε. Ο γιατρός δίστασε για μια στιγμή. «Πρόοδος», είπε τελικά.

Ο επιθεωρητής έκλεισε το φάκελο. Έξω επικρατούσε ησυχία. Υπερβολική ησυχία για μια πόλη που δεν κοιμόταν ποτέ. Δεν ήξερε ακριβώς τι τον ανησυχούσε – η ακρίβεια, η ψυχρότητα... ή το γεγονός ότι κανείς δεν ήταν έκπληκτος. Ούτε οι γιατροί. Ούτε η αστυνομία. Ούτε καν αυτοί που είχαν συντάξει τις αναφορές. Ήταν σαν να είχαν καταλάβει όλοι ότι κάτι ξεκινούσε εδώ. Και δεν τελείωνε. Το βλέμμα του έπεσε ξανά στο σύμβολο. Αυτή τη φορά το αναγνώρισε αμέσως. Και ξαφνικά δεν ήταν πια μόνο μια λεπτομέρεια από μια παλιά ιστορία, αλλά μια ηχώ. Ο επιθεωρητής παρέμεινε καθισμένος για μια στιγμή, αν και δεν υπήρχε πια τίποτα να διαβάσει. Ο φάκελος βρισκόταν ανοιχτός μπροστά του, σαν να είχε ξεχάσει ο ίδιος να κλείσει. Χαρτί κιτριλισμένο, άκρες ξεφτισμένες – και όμως όλα μέσα του φαινόταν ανησυχητικά επίκαιρα. Σχεδόν θρασύτατα. Έτρεξε το δάχτυλό του πάνω στο σύμβολο στην άκρη της σελίδας. Ένας κύκλος. Μια γραμμή. Τίποτα περισσότερο. Και όμως αρκετά.

Ο θόρυβος της πόρτας τον έβγαλε από τις σκέψεις του. «Είστε ακόμα εδώ;» Δεν σήκωσε αμέσως το βλέμμα. Η φωνή ανήκε στον Μίλερ – αξιόπιστος, ακριβής, και με μια αποστροφή για οτιδήποτε δεν μπορούσε να εξηγηθεί με σαφήνεια. «Προφανώς.» Ο Μίλερ πλησίασε, σταμάτησε. Μια σύντομη ματιά στο φάκελο. «Αυτό είναι παλιό.» «Ναι.» «Πολύ παλιό.» Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι, σαν αυτό ακριβώς να ήταν το πρόβλημα. Έξω χτυπούσε ένα τηλέφωνο. Κάποιος έβριζε στο διάδρομο. Βήματα. Πόρτες. Ο κόσμος συνέχιζε. Όπως πάντα. «Βρήκαμε κάτι», είπε τελικά ο Μίλερ. «Στο λιμάνι.» Τώρα ο επιθεωρητής σήκωσε το βλέμμα. «Κάτι;» «Ένα πτώμα.» Μια σύντομη διστακτικότητα. «Ασυνήθιστο.» Ο επιθεωρητής έκλεισε το φάκελο. Όχι βιαστικά. Όχι προσεκτικά. Μάλλον σαν να τερμάτιζε μια συζήτηση που δεν είχε ξεκινήσει ποτέ πραγματικά. «Φυσικά.»

Η διαδρομή προς την έξοδο φαινόταν μακρύτερη από το συνηθισμένο. Ίσως φταίγε το φως. Ίσως ο καιρός. Ή το γεγονός ότι κάτι είχε αλλάξει – σχεδόν ανεπαίσθητα, αλλά οριστικά. Σταμάτησε μπροστά από το κτίριο, μόνο για μια στιγμή. Ο Μύλερ ήταν ήδη μερικά βήματα μπροστά. «Ερχεστε;» Ο επιθεωρητής δεν απάντησε αμέσως. Κοίταξε το χέρι του. Για μια στιγμή πίστεψε ότι έβλεπε ακόμα το σημάδι εκεί. Σαν να είχε χαραχτεί. Όχι στο χαρτί... αλλά πάνω του. Έκλεισε τα δάχτυλά του. Τότε έφυγε.

Στο λιμάνι

Πρώτα ήρθε η μυρωδιά. Αλάτι, λάδι... και κάτι γλυκό, που δεν ανήκε εδώ. «Εκεί», είπε ο Μίλερ. Δύο αστυνομικοί στεκόντουσαν στην άκρη, ο ένας κάπνιζε, ο άλλος έκανε σαν να μην το πρόσεχε. Το πτώμα βρισκόταν μισό στη σιιά. Όχι κρυμμένο. Όχι εκτεθειμένο. Απλά... παραμερισμένο. Ο επιθεωρητής πλησίασε. Δεν είπε τίποτα. Δεν έσκυψε αμέσως. Δεν έκανε τίποτα, εκτός από το να κοιτάζει. «Δεν είναι ληστεία», μουρμούρισε ο Μύλερ. «Δεν υπάρχουν μάρτυρες. Και...» Σταμάτησε. Ο επιθεωρητής γονάτισε αργά. Μόνο τώρα. Με απόλυτη ηρεμία. Σαν να είχε χρόνο. «Και;», ρώτησε σιγανά. Ο Μύλερ δεν απάντησε. Δεν χρειαζόταν. Το κόψιμο ήταν καθαρό. Πολύ καθαρό. Ο επιθεωρητής σηκώθηκε ξανά. Για μια στιγμή δεν έβλεπε το πτώμα. Ούτε το λιμάνι. Ούτε τον Μύλερ. Αλλά έναν άλλο δρόμο. Ένα άλλο τραπέζι. Ένα άλλο φως. Και το ίδιο αποτέλεσμα. «Πρέπει να ενημερώσουμε την ιατροδικαστική», είπε ο Μίλερ. «Ναι», απάντησε ο επιθεωρητής. Τότε, μετά από μια σύντομη παύση: «Και... ψάξτε για οτιδήποτε δεν ανήκει εδώ.» Ο Μίλερ σύρριξε τα φρύδια. «Τι εννοείτε;» Ο επιθεωρητής τον κοίταξε. Με απόλυτη ηρεμία. «Πιστεύω...», είπε αργά, «ότι το έχουμε ξαναδει αυτό.»

Το αρχείο μύριζε σκόνη και περασμένο χρόνο. Όχι δυσάρεστα. Μάλλον ειλικρινά. Ο επιθεωρητής του άρεσε αυτή η μυρωδιά. Είχε κάτι ηρεμιστικό – σαν όλα όσα βρίσκονταν εδώ να είχαν ήδη συμβεί και, ως εκ τούτου, να ήταν ακίνδυνα. Μια υπόθεση που τις τελευταίες ώρες είχε αποδειχθεί... αισιόδοξη. «Ψάχνετε κάτι συγκεκριμένο;» Η αρχαιοθέτρια τον κοίταξε πάνω από τα γυαλιά της. Μια γυναίκα που είχε μάθει να κάνει ερωτήσεις χωρίς να περιμένει απαντήσεις. «Κάτι παλιό», είπε. Χαμογέλασε αδύναμα. «Αυτό ισχύει για όλα εδώ.»

Τα συρτάρια άνοιξαν με δυσκολία. Φάκελοι, δεμένοι, επισημασμένοι, ξεχασμένοι. Ο επιθεωρητής προχωρούσε συστηματικά. Χρονολογίες, υποθέσεις, πρακτικά. Τα δάχτυλά του γκριζάραν από τη σκόνη του χαρτιού, οι σκέψεις του γίνονταν πιο ήσυχες με κάθε σελίδα. Δεν έψαχνε για ονόματα. Ούτε για δράστες. Έψαχνε για κάτι άλλο. Κάτι που δεν μπορούσε να αλλάξει.

Το πρώτο αποτέλεσμα ήταν ασήμαντο. Μια αναφορά. Λονδίνο. 1889. Αναγνώρισε αμέσως το γραφικό χαρακτήρα. Όχι επειδή ήταν ιδιαίτερο – αλλά επειδή δεν ήταν. Αντικειμενικό. Ψυχρό. Σχεδόν ευγενικό. Σαν κάποιον που δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή. Ο επιθεωρητής συνέχισε να ξεφυλλίζει. Μια δεύτερη αναφορά. Άλλο μέρος. Άλλο έτος. Ίδια διατύπωση. «Η τομή είναι αξιοσημείωτα ακριβής.» Σταμάτησε. «Σύμπτωση», μουρμούρισε. Μια λέξη που χρησιμοποιεί κανείς όταν ακόμα ελπίζει. Η τρίτη αναφορά βρισκόταν πιο πίσω. Αυτή τη φορά δεν ήταν γιατρός. Όχι επίσημο πρωτόκολλο. Μόνο μια περιθωριακή σημείωση. Σχεδόν δυσανάγνωστη. Και από κάτω: το σύμβολο.

Ο επιθεωρητής έσκυψε προς τα πίσω. Όχι απότομα. Μάλλον σαν το σώμα να έπαιρνε την απόφαση πριν την αποδεχτεί ο νους. Δεν κοιτάζε πια τις σελίδες. Αλλά μέσα από αυτές. Το Λονδίνο. Το λιμάνι. Το πτώμα. Η τομή. «Όχι», είπε σιγανά. Αυτή τη φορά όχι για να ηρεμήσει. Αλλά για να διορθώσει τον εαυτό του. Έσκυψε πάλι μπροστά. Τώρα με στόχο. Τώρα με ακριβεία. Άρχισε να βάζει τις αναφορές τη μία δίπλα στην άλλη. Χρόνια μακριά. Πόλεις μακριά. Διαφορετικοί ερευνητές. Και όμως... καμία διαφορά. Τα κοψίματα ήταν ίδια. Όχι παρόμοια. Ίδια. Σαν μια γραφή που δεν είχε μάθει ποτέ να αλλάζει.

«Αυτό είναι αδύνατο», είπε η αρχειοθέτρια πίσω του. Δεν είχε παρατηρήσει ότι είχε πλησιάσει. «Όχι», απάντησε ήρεμα. «Απλώς απίθανο.» Έδειξε τις σελίδες. «Το βλέπετε αυτό;» Έσκυψε μπροστά. Διστακτικά. «Θα μπορούσε να ήταν ο καθένας.» «Ναι.» «Και αυτό επίσης.» «Ναι.» Μια σύντομη στιγμή. Τότε έδειξε το σημάδι. Εκείνη σιώπησε. Αυτή τη φορά για περισσότερο. «Δεν είναι σύμπτωση», είπε τελικά. Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. Αργά. Σχεδόν ανακουφισμένος. «Είναι ένα μοτίβο.»

Έκλεισε τον φάκελο. Όχι οριστικά. Μόνο προσωρινά. «Αν είναι ένα μοτίβο», είπε η αρχειοθέτρια προσεκτικά, «τότε αυτό σημαίνει...» «...ότι δεν έχει τελειώσει.» Ο επιθεωρητής πήρε το σακάκι του. Η σκόνη έμεινε στα δάχτυλά του. Δεν την σιούπισε. Καθώς πήγαινε προς την πόρτα, σταμάτησε για άλλη μια φορά. Όχι λόγω των φακέλων. Όχι λόγω του παρελθόντος. Αλλά λόγω μιας απλής, δυσάρεστης ερώτησης: Αν ένα μοτίβο δεν αλλάζει για δεκαετίες... ποιος φροντίζει τότε να συνεχίζεται; Άνοιξε την πόρτα. Έξω ήταν θορυβώδες. Ζωντανό. Αδιάφορο. Και ακριβώς αυτό το έκανε επικίνδυνο.

Το δωμάτιο ήταν πολύ φωτεινό. Όχι φιλικά φωτεινό. Όχι καθησυχαστικό. Αλλά το είδος του φωτός που δεν συγχωρεί τίποτα. Το πτώμα βρισκόταν ήδη πάνω στο τραπέζι, όταν ο επιθεωρητής μπήκε. Καλυμμένο. Τακτοποιημένο. Σχεδόν με σεβασμό. «Άρρησες», είπε ο παθολόγος, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα. «Ήμουν

απασχολημένος.» «Όλοι είμαστε.» Ο επιθεωρητής πλησίασε. Σταμάτησε. Περίμενε. Είχε μάθει ότι σε αυτούς τους χώρους ήταν καλύτερο να παίρνει τον χρόνο του. Όχι από σεβασμό – αλλά για να προλάβει τον εαυτό του.

Ο παθολόγος τράβηξε το σεντόνι. Χωρίς δραματικότητα. Χωρίς σημασία. Μια κίνηση. Ο επιθεωρητής κοιτάζε. Και έμεινε σιωπηλός για ασυνήθιστα πολύ ώρα. «Πότε βρέθηκε;», ρώτησε τελικά. «Σήμερα το πρωί.» «Πότε πέθανε;» Ο παθολόγος σταμάτησε. Για πρώτη φορά. «Αυτό είναι...», άρχισε, «δύσκολο να πω.» Ο επιθεωρητής τον κοιτάζε. Χωρίς έκπληξη. Μόνο προσεκτικά. «Προσπαθήστε.» Ο παθολόγος αναστέναξε σιγανά. Όχι εννευρισμένος – μάλλον σαν κάποιος που πιάνεται να πρέπει να εξηγήσει κάτι που δεν εξηγείται. «Αν βασιστώ αποκλειστικά στην κατάσταση του ιστού...», είπε αργά, «θα υποθέσω ότι έχουν περάσει αρκετές μέρες. Ίσως και περισσότερες.» Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. Αργά. «Και αν δεν βασιστείτε αποκλειστικά σε αυτό;» Μια σύντομη ματιά. Μετά μια σχεδόν ανεπαίσθητη διστακτικότητα. «Τότε θα σας πω», απάντησε ο παθολόγος, «ότι αυτό δεν είναι δυνατό.» Σιωπή.

Ο επιθεωρητής πλησίασε. Μόνο τώρα. Το δέρμα. Αποχρωματισμένο. Ανώμαλο. Όχι φρέσκο. Και όμως... «Καμία εξωτερική επίδραση;», ρώτησε. «Καμία.» «Θερμοκρασία; Αποθήκευση; Χημικά;» Ο παθολόγος κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα που να το εξηγεί.» Ο επιθεωρητής δεν έβλεπε πια ολόκληρο το σώμα. Μόνο λεπτομέρειες. Τομές. Γραμμές. Καθαρές. Πολύ καθαρές. «Το έχουμε ξαναδεί αυτό», είπε σιγανά. Ο παθολόγος σύρριξε τα φρύδια. «Εγώ όχι.» Ο επιθεωρητής σηκώθηκε όρθιος. Αργά. Σαν να έπρεπε να επιβεβαιωθεί κάθε κίνηση. «Ναι», είπε ήρεμα. «Απλά όχι εδώ.» Ο παθολόγος σιώπησε. Αυτή τη φορά όχι από αβεβαιότητα. Αλλά επειδή δεν υπήρχε πια τίποτα που να ταιριάζει στον κόσμο του. «Θα γίνει καλύτερα», είπε τελικά ξηρά. «Μόλις άρχισα.» Ο επιθεωρητής τον κοιτάζε. Μια σύντομη στιγμή, κατά την οποία και οι δύο ήξεραν ότι αυτό δεν ήταν παρηγοριά. «Καταγράψτε τα πάντα», είπε. «Αυτό κάνω πάντα.» «Όχι», απάντησε ο επιθεωρητής. «Αυτή τη φορά πιο λεπτομερώς.»

Έβγαλε τα γάντια. Αργά. Συνειδητά. «Αν βρείτε κάτι... κάτι που δεν...» Έφαξε για μια λέξη. Δεν βρήκε καμία. «...είναι φυσιολογικό», ολοκλήρωσε τη φράση ο παθολόγος. Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. Καθώς πήγαινε προς την πόρτα, σταμάτησε για άλλη μια φορά. Όχι λόγω του πτώματος. Όχι λόγω του δωματίου. Αλλά λόγω μιας απλής, ανησυχητικής διαπίστωσης: ο θάνατος είχε αλλάξει. Όχι όμως και η μέθοδος. Άνοιξε την πόρτα. Και άφησε το φως πίσω του.

Το γραφείο

Το γραφείο μύριζε κρύο καφέ και μούχλα. Οι περσίδες ήταν μισάνοιχτες, σαν κάποιος να είχε αποφασίσει ότι το φως της ημέρας δεν είχε θέση εδώ. Ήταν μια ατμόσφαιρα αγωνίας, όπου κάθε λεπτό τεντωνόταν και ο χρόνος περνούσε σχεδόν ανεπαίσθητα.

Ο επιθεωρητής έβαλε τον φάκελο πάνω στο τραπέζι. Όχι προσεκτικά, όχι επιθετικά – απλά με ένα βάρος που έκανε ξεκάθαρο: Αυτό εδώ δεν μπορεί πλέον να αγνοηθεί.

Ο προϊστάμενός του σήκωσε αργά το βλέμμα, με τα μάτια κρυμμένα πίσω από ένα πυκνό πέπλο άγχους. «Διάβασα τις αναφορές σας.»

«Τότε ξέρετε ότι έχουμε ένα πρόβλημα», απάντησε ο επιθεωρητής, με φωνή σταθερή και αποφασιστική.

Ένα σύντομο τράβηγμα στα χείλη του προϊσταμένου, περισσότερο ένα σημάδι ενόχλησης παρά ένα πραγματικό χαμόγελο. «Έχουμε πολλά προβλήματα. Αυτό εδώ», έδειξε με το δάχτυλό του το φάκελο, «αυτή τη στιγμή το κάνουν μεγαλύτερο από ό,τι είναι.»

Ο επιθεωρητής στάθηκε ακίνητος, η ένταση στην ατμόσφαιρα σχεδόν απτή. «Ο Τύπος έχει διαφορετική άποψη.»

«Ο Τύπος», είπε ξηρά ο προϊστάμενος, «επιτίθεται σε οτιδήποτε μυρίζει σκανδαλώδες.»

Μια σιωπή λίγων δευτερολέπτων έπεσε μεταξύ τους, μόνο το απαλό βουητό του λαμπτήρα νέον ακουγόταν, σαν ο κόσμος έξω από το γραφείο να είχε σταματήσει για μια στιγμή.

Τότε ο επιθεωρητής έσπρωξε μια φωτογραφία πάνω στο τραπέζι. «Αυτό δεν είναι φήμη. Είναι ιατροδικαστική έκθεση.»

Ο προϊστάμενος την κοίταξε, για πολύ ώρα, και τελικά την έβαλε πίσω, σαν να ήταν απλώς ένα ακόμα ασήμαντο έγγραφο.

«Οι διαδικασίες αποσύνθεσης μπορεί να διαφέρουν», μουρμούρισε, σαν η απάντηση να ήταν ένα προστατευτικό ασπίδα.

Ο επιθεωρητής έσκυψε ελαφρώς προς τα εμπρός, η φωνή του έπεσε πιο χαμηλά, αλλά έγινε πιο επικίνδυνη. «Όχι έτσι.»

Δεν ήρθε καμία απάντηση. Μια τεταμένη σιωπή απλώθηκε μεταξύ τους.

«Γνωρίζετε», συνέχισε ο επιθεωρητής, επιλέγοντας κάθε λέξη με ακρίβεια, «ότι μερικά από τα πτώματα βρισκόταν σε κατάσταση προχωρημένης αποσύνθεσης μόλις λίγες ώρες μετά το θάνατο.»

Τώρα ο προϊστάμενός του τον κοίταξε κατευθείαν, για πρώτη φορά χωρίς την προσποίηση του. Μια έκφραση έκπληξης που αναπόφευκτα διαφαίνεται.

«Προσέξτε πώς το διατυπώνετε.»

«Δεν διατυπώνω τίποτα. Απλώς παραθέτω.»

Μια ανάσα μεταξύ τους, βαριά και ελεγχόμενη.

«Βασίζεστε σε λανθασμένες συσχετίσεις.»

«Βασίζομαι σε ευρήματα.»

Πάλι σιωπή, πιο πυκνή και πιεστική.

Ο προϊστάμενος έσκυψε προς τα πίσω, σταυρώνοντας τα χέρια πάνω από την κοιλιά του. «Ακούστε», είπε τελικά πιο ήρεμα, σχεδόν πατρικά, «έχουμε ένα εξαγριωμένο κοινό, έναν νευρικό Τύπο και υποθέσεις που... φαίνονται ασυνήθιστες. Αυτό δεν είναι πρόκληση για να αναπτύξετε θεωρίες.»

Ο επιθεωρητής δίστασε, καθώς τα λόγια τρυπούσαν το κεφάλι του σαν βελόνες. Πήρε ξανά τον φάκελο, σαν να ήταν το μόνο του στήριγμα σε αυτή τη συζήτηση.

«Δεν είναι θεωρίες.»

Τον άνοιξε, γυρίζοντάς τον έτσι ώστε ο άλλος να αναγκαστεί να κοιτάξει μέσα.

«Είναι ένα μοτίβο.»

Ένα σχεδόν ανεπαίσθητο τρεμόπαιγμα στα μάτια του προϊσταμένου, και μετά έσβησε ξανά, σαν ένα κερί που είχε χάσει την τελευταία σπίθα.

«Συνεχίστε να επικεντρώνεστε σε επαληθεύσιμα γεγονότα», είπε λακωνικά ο προϊστάμενος. «Και αποφύγετε τις... ερμηνείες.»

Ο επιθεωρητής έκλεισε τον φάκελο, με αποφασιστικότητα και σιγουριά στις κινήσεις του.

«Πολύ αργά.»

Γύρισε προς την πόρτα.

«Για ποιο λόγο;», ακούστηκε η ερώτηση πίσω του, αιχμηρή και προκλητική.

Σταμάτησε για μια στιγμή, χωρίς να γυρίσει. «Για το ότι κάποιος άλλος το κατάλαβε πρώτος.»

Τότε έφυγε, κλείνοντας την πόρτα με ένα πολύ δυνατό χτύπημα, σαν να μπορούσε ο θόρυβος να υπογραμμίσει την αποφασιστικότητά του.

Το διαμέρισμα ήταν σιωπηλό. Πολύ σιωπηλό για ένα μέρος όπου μόλις πριν λίγες μέρες έσφυζε η ζωή.

Ο επιθεωρητής στείχοντο στο κατώφλι τής πόρτας, με το καπέλο στο χέρι, ενώ η νεαρή γυναίκα καθόντο απέναντί του. Τα δάχτυλά τής σφίγγαν ένα φλιτζάνι, το περιεχόμενο του οποίου είχε κρυώσει προ πολλού.

«Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;»

Αυτή κούνησε ελαφρώς το κεφάλι, ένα σημάδι συναίνεσης που δεν υποσχόντο ούτε οικειότητα ούτε παρηγοριά.

Μια στιγμή αβεβαιότητας διείσδυσε στη φωνή του, καθώς ρώτησε σιγανά: «Ήταν και με τον πατέρα σας... έτσι;»

Ένα ρίγος διαπέρασε τους ώμους τής και έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή.

«Ναι», ψιθύρισε. «Και αυτός.» Η φωνή τής ήταν σπασμένη, καθώς συνέχισε: «Ήταν φρικτό. Έπρεπε να τον θάψουμε βιαστικά... την επόμενη μέρα... μετά την τραγωδία.»

Ο επιθεωρητής έσκυψε το βλέμμα, νιώθοντας το βάρος των λέξεών τής. Την κοίταξε ξανά.

«Μήπως μολύνθηκε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του;»

Η γυναίκα κούνησε αργά το κεφάλι. «Ο πατέρας μου... δεν μιλούσε ποτέ πολύ γι' αυτό. Όχι πραγματικά. Αλλά...» Σταμάτησε, σαν να σκεφτόταν αν θα έβρισκε το θάρρος να συνεχίσει.

«Έφερε κάτι μαζί του.»

Ο επιθεωρητής έγινε αμέσως προσεκτικός. «Τι ακριβώς;»

«Πινακίδες. Θιβετιανές πινακίδες, είπε.» Η φωνή τής έγινε πιο αδύναμη. «Έχουν... κλαπεί χθες το βράδυ.»

Μια σιιά πέρασε από το πρόσωπό του.

«Κλάπηκαν;»

Αυτή κούνησε το κεφάλι. «Ναι. Αλλά έκανα...» Έσκυψε και έβγαλε έναν φακέλο, «μερικές φωτοτυπίες. Φωτογραφίες.»

Του τις έδωσε.

Ο επιθεωρητής δέχτηκε τα φύλλα με προσοχή. Το βλέμμα του γλίστρησε πάνω στα παράξενα σημάδια, τις περίπλοκες γραμμές και τα σύμβολα, που φαινόταν παλαιότερα από κάθε γλώσσα που γνώριζε.

Παρέμεινε σιωπηλός για πολύ ώρα, ενώ η σιωπή απλωνόταν ανάμεσά τους σαν ένα ζωντανό ον.

Τελικά ρώτησε, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα: «Έχετε ακούσει ποτέ για το Βιβλίο των Νεκρών του Θιβέτ;»

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι. «Για μένα είναι... ισπανικά. Τι γράφει εκεί;»

Σήκωσε αργά το βλέμμα του. «Πρόκειται για... τη μετενσάρκωση.» Μια σύντομη διστακτικότητα, σαν να έφαχνε μια νηφάλια λέξη για το ανείπωτο. «Για μεταβάσεις. Μεταξύ της ζωής και... κάτι μετά από αυτήν.»

Τον κοίταζε σιωπηλά, με τα μάτια της ανοιχτά και ερωτηματικά.

Έφερε μια από τις φωτογραφίες πιο κοντά στο φως. «Αυτές οι πλάκες», είπε τελικά, «θα μπορούσαν να είναι ένα είδος προδρομού. Παλαιότερες από το Βιβλίο των Νεκρών του Θιβέτ. Ίσως ακόμη και παλαιότερες από τα αιγυπτιακά κείμενα.»

«Τι;» Η φωνή της ακούστηκε ξαφνικά φωτεινή, σχεδόν απίστευτη. «Τότε... προέρχονται από μια εποχή αρχαίων χιλιετιών πριν από τη δική μας χρονολόγηση;»

Κούνησε αργά το κεφάλι. «Ναι. Αν η υπόθεσή μου είναι σωστή... από το οροπέδιο του Καντές.»

Η γυναίκα πάγωσε. «Καντές;» Γέλασε σύντομα, αβέβαιη. «Όπως αυτός ο τόπος από τον μύθο; Υπάρχει πραγματικά; Πάντα πίστευα ότι ήταν ένα παραμύθι κάποιου τρελού συγγραφέα.»

Ο επιθεωρητής έβαλε προσεκτικά τις φωτογραφίες πίσω στο τραπέζι. «Έτσι θα έλεγε κανείς», είπε σιγανά. Το βλέμμα του σκοτεινίασε. «Αν γνωρίζει κανείς το περιεχόμενο αυτών των κειμένων.»

Πέρασε μια στιγμή, η ένταση μεταξύ τους ήταν αισθητή και ηλεκτρική.

«Διαθέτω ένα... ας πούμε, σταθερό επιστημονικό υπόβαθρο.» Ένα αδύναμο, χωρίς χιούμορ χαμόγελο πέρασε από το πρόσωπό του. «Αλλά ακόμα και σε μένα... τρέχει κρύο ρίγος στην πλάτη.»

Η γυναίκα σύσφιξε τους ώμους της, σαν να είχε ανοίξει κάποιος ένα παράθυρο.

Έξω άρχισε να φυσάει ένας άνεμος και για μια στιγμή ο επιθεωρητής είχε την αίσθηση ότι μόλις είχε ανοίξει μια πόρτα που θα ήταν καλύτερα να είχε μείνει κλειστή.

Η δημοτική βιβλιοθήκη βρισκόταν στο ημίφως, σαν να είχε αποφασίσει να αποκαλύψει τα μυστικά της μόνο με δισταγμό. Στρώματα σκόνης χόρευαν στο

ντροπαλό φως των λαμπτήρων ανάγνωσης, ενώ κάπου στο βάθος ένα ρολόι χτυπούσε – αργά, αδιάφορα.

Ο επιθεωρητής καθόταν πάνω από ένα ανοιχτό βιβλίο, που φαινόταν σαν να είχε δει περισσότερο χρόνο από οποιονδήποτε άνθρωπο σε αυτό το δωμάτιο.

«XXX

Ο ήχος έσπασε τη σιωπή σαν κοφτερό μαχαίρι.

«XXX

Ο βοηθός του σήκωσε το κεφάλι από την εφημερίδα, το πρόσωπό του παραμορφώθηκε. «Κατάπιες ένα ψαροκόκαλο; Ή εξασκείσαι στην κραυγή του θανάτου;»

Ο επιθεωρητής δεν σήκωσε το βλέμμα. «Κανένα από τα δύο.» Έσκυψε ακόμα πιο πολύ πάνω από τις σελίδες, σαν να ήθελε να τις αναγκάσει να μιλήσουν.

«Μελετώ το συναρπαστικό έργο για το Θιβέτ, που ο φίλος σου, ο αρχειονόμος, έβγαλε για μένα από τα βάθη αυτής της βιβλιοθήκης.»

Συνέχισε να ξεφυλλίζει προσεκτικά, το χαρτί έτριζε ξηρά.

«Εδώ ένας Έλληνας ιεραπόστολος...», σταμάτησε, σαν να άφηγε τις λέξεις να λιώσουν στη γλώσσα του. «...αναφέρει ένα συγκεκριμένο θιβετιανό τελετουργικό.»

Ο βοηθός κατέβασε αργά την εφημερίδα. «Αυτό δεν ακούγεται καλό.»

Ο επιθεωρητής σήκωσε το χέρι, σαν να ήθελε να τον κάνει να σιωπήσει. «Αν φωνάζει κανείς με αρκετή δύναμη σε μια συγκεκριμένη συχνότητα», συνέχισε, «το πνεύμα ενός νεκρού μπορεί να εγκαταλείψει το σωματικό του περίβλημα.»

Μια δυσάρεστη σιωπή απλώθηκε μεταξύ τους.

«Για να γίνει αυτό», είπε ο επιθεωρητής ήρεμα, σχεδόν υπερβολικά ήρεμα, «πρέπει να ανοίξει το κρανίο.»

Ο βοηθός τον κοίταξε επίμονα. «Φυσιικά.»

Ατάραχος, ο επιθεωρητής συνέχισε να ξεφυλλίζει.

«Ο σαμάνος φωνάζει επτά φορές. Επτά ακριβώς ίδιες συχνότητες.» Η φωνή του έγινε πιο αδύναμη. «Τότε το πνεύμα... μέσω μιας νέας τομής πίσω από το αυτί... επιστρέφει στο σώμα.»

Τελικά σήκωσε το βλέμμα. «Και ο νεκρός», είπε, «βρίσκεται και πάλι ανάμεσα στους ζωντανούς».

Τα λόγια έμειναν να αιωρούνται στο δωμάτιο, σαν μια τρομακτική ηχώ που δεν ανήκε ακριβώς εκεί.

Ο βοηθός καθάρισε το λαιμό του. «Αυτό είναι...»

«...απαράδεκτο;», συμπλήρωσε ήρεμα ο επιθεωρητής.

«Ναι.»

Ένα αμυδρό χαμόγελο πέρασε από το πρόσωπό του. «Αυτό σιέφτηκα κι εγώ.»

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«XXX

Ο βοηθός συρρίκνωσε. «Σταμάτα το!»

«Δυστυχώς, δεν έχω κατακτήσει ακόμα τέλεια την κραυγή», μουρμούρισε ο επιθεωρητής και τρίβοντας το λαιμό του.

Τότε κοίταξε τον συνάδελφό του, με μια ξηρή λάμψη στα μάτια. «Λοιπόν... θα ήθελα να το δοκιμάσω σε έναν εθελοντή.»

Μια σύντομη παύση. «Ειρωνεία», πρόσθεσε.

«Καλά», είπε λακωνικά ο βοηθός. «Πολύ καλά που το λες αυτό.»

Άνοιξε την εφημερίδα, σαν να ήθελε να κρατηθεί από κάτι απτό. «Χωρίς εμένα. Και τώρα κοίτα αυτό.»

Γύρισε τη σελίδα.

Ο επιθεωρητής έσκυψε μπροστά. Το βλέμμα του γλίστρησε πάνω από τον τίτλο. Το πρόσωπό του σκληρύνθηκε. «Ο αρχηγός μας είναι υποψήφιος για την ακροδεξιά.»

Ένα απαλό σφύριγμα. «Σε εκπλήσσει αυτό;», είπε ο βοηθός. «Είναι μια ευρέως διαδεδομένη ασθένεια αυτές τις μέρες.»

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε αμέσως. Το βλέμμα του επέστρεψε στο παλιό βιβλίο, στα παράξενα σύμβολα, στις περιγραφές ενός τελετουργικού που στην πραγματικότητα δεν θα έπρεπε να υπάρχει.

Σιγά-σιγά έκλεισε τις σελίδες. «Οι ασθένειες», είπε τελικά σιγανά, «εξαπλώνονται.» Έβαλε το χέρι του στο εξώφυλλο. «Μερικές τις βλέπεις να έρχονται.»

Μια σύντομη ματιά στον βοηθό του. «Άλλες...» Δίστασε. «...έχουν φτάσει εδώ και καιρό.»

Το απαλό τικ-τακ του ρολογιού φαινόταν τώρα πιο δυνατό, πιο επιτακτικό. Και κάπου ανάμεσα στα ράφια, ο επιθεωρητής είχε ξαφνικά την αίσθηση ότι κάτι είχε ακούσει.

Ο αρχειοφύλακας

Η πόρτα του αποθηκευτικού χώρου ήταν βαρύτερη από ό,τι φαινόταν.

Ο επιθεωρητής την άνοιξε, αργά, σαν να έμπαινε σε ένα δωμάτιο που είχε σχεδιαστεί για να παραμείνει ανενόχλητο.

Πίσω από αυτή την πόρτα, ο αέρας ήταν διαφορετικός. Πιο ξηρός. Πιο παλιός.

Η μυρωδιά του χαρτιού και του δέρματος αναμειγνύονταν με μια νότα που δεν μπορούσε να προσδιοριστεί ακριβώς.

«Α.»

Η φωνή προήλθε από το ημίφως.

Όχι δυνατή. Όχι φιλική. Απλά εκεί.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε. Ο βοηθός του δίπλα του ξεκαθάρισε σιγανά το λαιμό του, σαν να είχε ξαφνικά ξεχάσει πώς συμπεριφέρεται κανείς σε τέτοιους χώρους.

«Θα θέλαμε πάρα πολύ να πιστέψουμε στη μαγεία και στα υπερφυσικά φαινόμενα.»

Ένας άντρας βγήκε στο φως. Λεπτός. Σχεδόν διάφανος. Το πρόσωπό του δεν φαινόταν γέρο – μάλλον... καταπονημένο. Σαν να είχε δει πάρα πολλές ιστορίες και να είχε αποφασίσει να μην σχολιάσει καμία άλλη.

«Αυτό διευκολύνει πολλά», συνέχισε και πέρασε δύο δάχτυλα πάνω από το εξώφυλλο ενός βιβλίου. «Δεν χρειάζεται να εξηγήσεις τόσα πολλά.»

Ο επιθεωρητής τον κοίταξε προσεκτικά.

«Και τελικά, υπάρχουν περισσότερα πράγματα μεταξύ ουρανού και γης, από ό,τι μπορεί να φανταστεί η σχολική μας σοφία;»

Ένα σχεδόν αόρατο χαμόγελο έπαιξε στα χείλη του. Όχι στο στόμα. Μάλλον... στα μάτια.

«Αυτό σας το δίδαξαν;»

Ο αρχαιοφύλακας πέρασε αργά δίπλα τους. Τα βήματά του δεν έκαναν σχεδόν κανένα θόρυβο.

«Μου έμαθαν», είπε σιγανά, «ότι όλα είναι εξηγήσιμα.»

Έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω από τον ώμο του. «Σπάνια έθεταν τις σωστές ερωτήσεις.»

Ο βοηθός σταύρωσε τα χέρια του. «Ψάχνουμε κάτι συγκεκριμένο.»

«Φυσικά και το κάνετε.»

Ο αρχαιοφύλακας σταμάτησε μπροστά σε ένα ράφι. Το χέρι του ακουμπήθηκε για μια στιγμή στο ξύλο, σαν να σκεφτόταν αν ήθελε πραγματικά να το αγγίξει. Τότε έβγαλε ένα βιβλίο. Όχι ιδιαίτερα μεγάλο. Όχι ιδιαίτερα εντυπωσιακό. Και όμως... λάθος.

Το έδωσε στον επιθεωρητή.

«Δεν ψάχνετε για απαντήσεις», είπε ήρεμα. «Ψάχνετε για επιβεβαίωση.»

Ο επιθεωρητής πήρε το βιβλίο και το βλέμμα του γλίστρησε πάνω στο εξώφυλλο. Χωρίς τίτλο. Χωρίς συγγραφέα. Μόνο ένα ελαφρώς χαραγμένο σύμβολο. Ένας κύκλος. Μια γραμμή.

Σήκωσε το βλέμμα του. Ο αρχαιοφύλακας στεκόταν τώρα πιο κοντά. Πολύ κοντά.

«Αυτό δεν είναι δυνατό», είπε ο βοηθός, σαν να τον είχαν προσβάλει.

Ο αρχαιονόμος κούνησε το κεφάλι. «Αυτό είναι το ωραίο με τα αδύνατα πράγματα.»

Ένα σύντομο, ξηρό χαμόγελο. «Δεν χρειάζεται να δικαιολογηθείτε.»

Ο επιθεωρητής άνοιξε το βιβλίο. Οι σελίδες ήταν γεμάτες γραφή. Σημάδια, σκίτσα, ανατομικές γραμμές. Και ανάμεσά τους... τομές.

Συνέχισε να ξεφυλλίζει. Πολύ γρήγορα. Μετά πιο αργά.

«Το έχετε ξαναδεί αυτό», μουρμούρισε σιγανά ο αρχαιονόμος.

Δεν ήταν ερώτηση. Ήταν διαπίστωση.

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε.

«Οι περισσότεροι δεν το αναγνωρίζουν αμέσως», συνέχισε ο αρχαιονόμος. «Χρειάζονται... αρκετές συναντήσεις.»

Μια αθόρυβη ανάσα. «Εσείς δεν ανήκετε σε αυτούς.»

Ο βοηθός έκανε ένα βήμα πίσω. «Τι ακριβώς είναι αυτό;»

Ο αρχειονόμος τον κοιτάξε. Αυτή τη φορά κατάματα. Για πολύ ώρα.

«Ένα εγχειρίδιο.»

Επικράτησε σιωπή.

«Για τι;», ρώτησε ο επιθεωρητής.

Ο αρχειονόμος δίστασε, μόνο για μια στιγμή, και μετά είπε: «Για κάτι που δεν πρέπει να σταματήσει.»

Ένας θόρυβος κάπου στο δωμάτιο. Ίσως ένα βιβλίο, ίσως κάτι άλλο.

Ο επιθεωρητής έκλεισε αργά το βιβλίο. «Και οι πίνακες;»

Ο αρχειονόμος έσκυψε το βλέμμα για πρώτη φορά.

«Δεν έχουν κλαπεί.»

Ο βοηθός σύρριξε τα φρύδια. «Τι εννοείτε;»

Ο αρχειονόμος σήκωσε ξανά το βλέμμα του, και αυτή τη φορά το χαμόγελο είχε εξαφανιστεί.

«Τις πήραν.»

Μια στιγμή ψυχρής σιωπής. Ο επιθεωρητής ένιωσε ότι κάτι άλλαξε. Όχι στο δωμάτιο. Στην ιστορία.

«Από ποιον;»

Ο αρχαιοφύλακας υποχώρησε στη σιγή. Αργά. Σχεδόν ανακουφισμένος.

«Από κάποιον», είπε σιγανά, «που έχει ήδη κατακτήσει την κραυγή.»

Σιωπή.

Όταν ο επιθεωρητής σήκωσε ξανά το βλέμμα, ο αρχαιοφύλακας δεν βρισκόταν πια εκεί όπου στεκόταν. Μόνο το απαλό θρόισμα των σελίδων παρέμεινε. Και η αίσθηση ότι μόλις πριν από λίγο δεν ήταν μόνοι.

Παρατηρούμενος

Το μαγαζί μύριζε χημικά και παλιές φωτογραφίες. Ένας στενός χώρος, γεμάτος με κορνίζες που περιείχαν περισσότερο παρελθόν παρά παρόν. Πίσω από τον πάγκο

στεκόταν ένας μεσήλικας άνδρας, η προσεκτική φιλικότητα του οποίου έδινε την εντύπωση ότι είχε μάθει να μην κάνει ερωτήσεις.

«Κύριε, τι μπορώ να κάνω για εσάς;»

Ο επιθεωρητής έβαλε ένα φύλλο πάνω στον πάγκο.

«Θυμάστε αυτή τη φωτογραφία;»

Ο φωτογράφος έσκυψε μπροστά. Πέρασε μια στιγμή σιωπής, μετά σήκωσε το κεφάλι του μπερδεμένος.

«Μα... πείτε μου!» Χτύπησε ελαφρά το χαρτί. «Αυτό είναι αστείο; Η κορνίζα είναι άδεια!»

Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι.

«Ακριβώς.»

Του έδωσε μια στιγμή.

«Η φωτογραφία έδειχνε... ένα θιβετιανό πιάτο.»

Ο φωτογράφος ανοιγόκλεισε τα μάτια. Μία φορά. Δύο φορές. Τότε έκανε ένα βήμα πίσω.

«Νομίζω ότι με μπερδεύετε με κάποιον άλλο.»

«Ποιος σας το παρήγγειλε;», ρώτησε ήρεμα ο επιθεωρητής. «Υπό ποιες συνθήκες τραβήξατε το αρνητικό; Το έχετε ακόμα;»

Ο άντρας έσκασε τα μάτια. «Πείτε μου... είστε μπάτσος ή τι;»

Ένα αμυδρό χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη του επιθεωρητή.

«Όχι ακριβώς», εξήγησε. «Ας πούμε... ότι ερευνώ ιδιωτικά.»

Ο φωτογράφος σταύρωσε τα χέρια του.

«Και τι σχέση έχω εγώ με την έρευνά σας;»

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε αμέσως. Κάτι είχε αλλάξει. Όχι στη συζήτηση. Στο δωμάτιο.

Ένα σχεδόν ανεπαίσθητο θόρυβο. Η πόρτα. Ένα ρεύμα αέρα.

Γύρισε.

Πολύ αργά.

Μια φιγούρα έφευγε βιαστικά από το μαγαζί. Πολύ βιαστικά. Ο επιθεωρητής ξεκίνησε να τρέχει πριν ολοκληρωθεί η σκέψη του.

Έξω τον χτύπησε το φως· φωνές, βήματα, η παλλόμενη ζωή. Το άτομο κινούνταν γρήγορα – πολύ γρήγορα για κάποιον που δεν είχε τίποτα να κρύψει.

Την ακολούθησε, μέσα από ένα στενό σοκάκι, και μετά σε ένα μικρό πάριο, τα μονοπάτια του οποίου ήταν πλαισιωμένα από πυκνούς θάμνους.

Πράσινο.

Πάρα πολύ πράσινο.

Μια διασταύρωση.

Άλλη μία.

Μετά—

τίποτα.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε, η αναπνοή του ήρεμη. Πάρα πολύ ήρεμη. Κοίταξε γύρω του.

Άδειοι δρόμοι. Φύλλα που σούζουν.

Και μετά...

Κίνηση.

Στην άκρη της πλατείας.

Μπροστά από ένα άγαλμα.

Πλησίασε. Αργά. Αθόρυβα.

Η φιγούρα ήταν μια γοργόνα. Κομψή. Διαχρονική. Σχεδόν υπερβολικά τέλεια.

Το άτομο στείχονταν μπροστά της. Ακίνητο.

Τότε σήκωσε το χέρι.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε. Όχι από προσοχή. Από ένστικτο.

Το δεξί χέρι άγγιξε το στήθος του αγάλματος. Όχι τυχαία. Σκόπιμα. Τότε—

το άλλο.

Μια πίεση. Δύο σημεία. Ταυτόχρονα.

Ένας απαλός, μηχανικός ήχος. Μόλις που ακουγόταν. Η βάση του αγάλματος μετακινήθηκε – μόνο λίγο, αλλά αρκετά.

Ένα σκοτεινό πέρασμα. Το άτομο εξαφανίστηκε μέσα του, χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Ο επιθεωρητής πλησίασε. Τώρα μόνος. Κοίταξε το άγαλμα, το πρόσωπο του οποίου ήταν ήρεμο και σχεδόν φιλικό.

«Ομολογουμένως», μουρμούρισε σιγανά, «έχει ελκυστική εμφάνιση...»

Το βλέμμα του γλίστρησε πάνω στην επιφάνεια – πολύ λεία, πολύ προσεκτικά σχεδιασμένη.

«...αλλά παρά την εμφάνισή της...» Έβαλε το χέρι του πάνω στην κρύα πέτρα.
«...κρύβει κάτι.»

Μια σύντομη στιγμή. Τότε άκουσε κάτι. Όχι πίσω του. Όχι μπροστά του. Δίπλα του.

Ένα βήμα. Μια ανάσα.

Γύρισε.

Κανείς.

Και όμως ήταν σίγουρος.

Δεν ήταν πια αυτός που έψαχνε.

Ήταν αυτός...

που είχε βρεθεί.

Ο μυστικός διάδρομος

Ο επιθεωρητής γονάτισε μπροστά στο βάθρο του αγάλματος. Τα δάχτυλά του χάιδεψαν την τραχιά επιφάνεια.

«Είναι τσιμέντο», μουρμούρισε. «Μόλις πρόσφατα τοποθετήθηκε.»

Ο βοηθός πλησίασε. «Είσαι σίγουρος;»

Ο επιθεωρητής κούνησε ελαφρώς το κεφάλι.

«Ήμουν σίγουρος ότι αυτό το άγαλμα έκρυβε μια μυστική είσοδο.» Μια γρήγορη ματιά στο σφραγισμένο σημείο. «Και ήθελαν να το τοιχοποιήσουν.»

Σηκώθηκε όρθιος. «Πρώτα θα αφαιρέσουμε το στρώμα τσιμέντου.»

Ο βοηθός κοίταξε γύρω του. «Ψάχνω για εργαλεία...»

«Δεν έχουμε χρόνο.»

Ο επιθεωρητής σήκωσε μια βαριά πέτρα από το πάτωμα και την ζύγισε για λίγο στο χέρι του. «Και αυτή εδώ κάνει.»

Ένα ξηρό χτύπημα. Μετά άλλο ένα.

«Ένα αποτελεσματικό», μουρμούρισε ανάμεσα στα χτυπήματα, «αν και πρωτόγονο εργαλείο.» Η σκιά έπεφτε. «Το λένε... γροθιά.»

Ένα τελευταίο χτύπημα – ένας σιγανός θόρυβος. Το τσιμέντο έσπασε.

Άνοιξε μια στενή σχισμή. Κρύος αέρας τους χτύπησε στα πρόσωπα.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε και εισέπνευσε. «Παλίρροια», είπε σιγανά. «Αυτός ο αέρας μυρίζει παλίρροια...»

Μια σύντομη παύση. «...κυρίως σαν σάπιο ψάρι.»

Ο βοηθός έβριση και έβαλε το κασκόλ του πάνω από το στόμα και τη μύτη. «Τι βρωμιά...» Κούνησε το κεφάλι. «Μου φέρνει άσχημες αναμνήσεις.»

Το πέραςμα ήταν πλέον ανοιχτό. Σκοτεινό. Πολύ σκοτεινό.

«Δεν βλέπουμε σχεδόν τίποτα», μουρμούρισε ο βοηθός. «Έπρεπε να σκεφτούμε να πάρουμε ένα...»

«Εδώ.»

Ένα κλικ.

Ένας στενός κώνος φωτός έκοψε το σκοτάδι.

Ο βοηθός ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Πού βρήκες αυτόν τον φακό;»

Ο επιθεωρητής δεν σήκωσε το βλέμμα. «Από την τσέπη μου», είπε λακωνικά.

Μπήκαν μέσα.

Ο διάδρομος ήταν στενός. Πολύ στενός. Οι τοίχοι ήταν υγροί και λείοι, σαν να είχαν κρατήσει κάτι για αιώνες.

«Οι Κέλτες μπορεί να χρησιμοποίησαν αυτό το πέρασμα», είπε σιγανά ο επιθεωρητής. «Και άλλοι πριν από αυτούς...»

Σταμάτησε για μια στιγμή. «Που δεν θα ήθελα να συναντήσω εδώ.»

Η δέσμη φωτός περιπλανιόταν στους τοίχους, αγγίζοντας χαραγμένα σχήματα και σύμβολα.

«Ένας ναός...», μουρμούρισε ο βοηθός, «κάτω από το νερό;»

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε.

Σταμάτησε. Έσκυψε μπροστά. «Κοίτα αυτό.»

Ένα χαραγμένο μοτίβο. Παλιό. Πολύ παλιό.

«Μοιάζει με...»

Ο βοηθός δίστασε. «Shub-UR-Kur.»

Σιωπή.

Τότε—

ένα αχνό φως. «Εκεί», είπε ο επιθεωρητής. «Φως της ημέρας.»

Ο διάδρομος διευρυνόταν. Μια έξοδος. Βράχοι. Θάλασσα.

«Όταν έχει άμπωτη», είπε ήρεμα ο επιθεωρητής, «αυτός ο διάδρομος οδηγεί κατευθείαν έξω.»

Ο βοηθός σνόμπαραε σιγανά. «Όπως στους λαθρέμπορους.»

Αλλά ο επιθεωρητής δεν τον άκουγε πια. Είχε αντιληφθεί κάτι άλλο.

«Από εκεί...», είπε αργά. Μια σκοτεινή είσοδος. Μια σκάλα που οδηγούσε προς τα κάτω. «...έρχεται η μυρωδιά.»

Ο βοηθός έσφιξε το κασκόλ του. «Και εγώ που νόμιζα ότι δεν μπορούσε να γίνει χειρότερο.»

Συνέχισαν να προχωρούν. Αργά. Προσεκτικά. Η δυσσομία γινόταν πιο έντονη. Πιο βαριά.

«Κρίμα», μουρμούρισε ο επιθεωρητής, «που αυτή η θέα...»

Κοίταξε για λίγο τη θάλασσα. Ήρεμη. Σχεδόν όμορφη. «...καταστρέφεται από αυτή τη μυρωδιά.»

«Ψιτ.»

Ο βοηθός πάγωσε. «Το ακούς αυτό;»

Ένας θόρυβος. Απαλός. Υγρός. Τριβώδης.

«Από εκεί...»

Η δέσμη φωτός μετακινήθηκε, τρέμισε και σταμάτησε.

«Θεέ μου...»

Κίνηση. Καβούρια. Πολλά. Υποχώρησαν – αργά, απρόθυμα – και άνοιξαν το οπτικό πεδίο.

Μια γυναίκα. Γυμνή. Δεμένη. Αλυσίδες. Το δέρμα της... μπλε. Πάρα πολύ ώρα στο νερό. Πάρα πολύ ώρα νεκρή.

Τα σπλάχνα...

Ο βοηθός γύρισε το κεφάλι. Πολύ αργά.

«Την ενοχλήσατε... ενώ έτρωγε», ψιθύρισε.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε. Το βλέμμα του σταθερό. Πολύ ήρεμο.

«Η κόρη», είπε σιγανά. «Αυτή με τις τιβετιανές πλάκες.»

Ο βοηθός τον κοίταξε. Σαστισμένος. «Μπορείς πραγματικά να καυχιέσαι για τη μνήμη σου...»

Καμία απάντηση.

Ένας άλλος θόρυβος. Νερό. Ο επιθεωρητής γύρισε. «Γρήγορα.»

Η φωνή του ήταν τώρα απότομη. «Έρχεται η πλημμύρα.»

Το νερό είχε ήδη αρχίσει να εισχωρεί στο διάδρομο. Ασταμάτητα.

Και ξαφνικά ο χώρος έγινε μικρότερος. Πολύ μικρότερος.

Η πλημμύρα

«Πολύ αργά.»

Η φωνή του βοηθού ήταν λίγο περισσότερο από ένα ψίθυρο. Έριξε μια τελευταία ματιά πίσω. Στο πτώμα. Σε ό,τι είχε απομείνει από αυτό.

«Τώρα θα δούμε... την κόρη.»

Ο επιθεωρητής δεν αντέδρασε αμέσως. Το βλέμμα του ήταν στραμμένο στο νερό, που σιγά-σιγά ανέβαινε στο διάδρομο. Σιγά-σιγά. Ασταμάτητα.

«Μπράβο», μουρμούρισε πικρά ο βοηθός. «Μια λαμπρή επίδειξη...»

Γέλασε σύντομα, ξηρά, χωρίς χιούμορ.

«...πώς η θεωρία και η πράξη ταιριάζουν μεταξύ τους.»

Το νερό έφτασε στα παπούτσια τους.

Κρύο. Πολύ κρύο.

«Θεέ μου», είπε ο βοηθός, «ανεβαίνει συνεχώς.»

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. «Αυτό είναι στη φύση του πράγματος.»

Μια γρήγορη ματιά προς την έξοδο, μετά πάλι στο διάδρομο. «Το λένε... παλίρροια.»

Ο βοηθός σνόμπαραε. «Μισώ τις παλίρροιες.»

Έκανε ένα βήμα πίσω. «Και το να πεθάνω σαν αρουραίος...» Σφίγγει το κασκόλ γύρω από το λαιμό του. «...δεν είναι στη φύση μου.»

Το νερό τους έφτανε πλέον μέχρι τους αστραγάλους. Μετά ψηλότερα. Σιωπή. Μόνο το απαλό γουργούρισμα του νερού.

Και τότε—

σταμάτησε.

Ο βοηθός κοιτάζε προς τα κάτω. Μετά τον επιθεωρητή. «Δεν... ανεβαίνει άλλο.»

Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι. «Άμω και παλίρροια.»

Μια σύντομη ανάσα. «Έχουμε ένα χρονικό περιθώριο.»

«Σβήσε το φως», είπε ξαφνικά.

Ο βοηθός τον κοιτάζει. «Τι;»

«Την μπαταρία.»

Ένα κλικ. Το σιοτάδι τους κάλυψε. Τώρα ακούγονταν μόνο το νερό και η αναπνοή τους.

«Πφ...», μουρμούρισε ο βοηθός. «Δεν θα αντέξουμε για πολύ έτσι.»

Η φωνή του άρχισε να τρέμει. «Ήδη κρυώνω.»

Ο επιθεωρητής σιώπησε και άκουσε.

«Ψιτ.»

Ο βοηθός πάγωσε. «Τι;»

Ένας θόρυβος. Βαρύς. Ακανόνιστος.

«Το ακούς αυτό;»

Άλλο ένα χτύπημα.

«Σαν να... κάποιος...»

Ο βοηθός κράτησε την αναπνοή του. «...κλωτσάει τη βάση.»

Σιωπή.

Μετά πάλι: ένας βαρύς ήχος.

Ο επιθεωρητής σήκωσε το κεφάλι. Για πρώτη φορά... ελπίδα.

«Ναι.»

Πλησίασε ένα βήμα προς τον τοίχο. «Κάποιος προσπαθεί να ανοίξει την είσοδο.»

Ο βοηθός χτύπησε με την παλάμη του την πέτρα. «ΕΔΩ ΕΙΜΑΣΤΕ!»

Η φωνή του αντήχησε αμβλύ. Καμία απάντηση. Μόνο ένα ακόμα, λάθος χτύπημα.

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. «Δεν έχει νόημα.»

Η φωνή του ήταν ήρεμη. Πάρα πολύ ήρεμη. «Δεν ενεργοποιείται ο μηχανισμός με κλωτσιές.»

Πέρασε μια στιγμή, και μετά φώναξε δυνατά: «Το αριστερό στήθος!»

Σιωπή.

Μετά—

ένας άλλος ήχος. Μια πίεση. Ένα απαλό, μηχανικό κλικ.

Η πέτρα κινήθηκε.

Ένα στενό κενό. Φως. Φρέσκοι αέρας εισέρεε.

Ο βοηθός έβγαλε το κασκόλ και εισέπνευσε. Βαθιά. Πολύ βαθιά.

«Σώθηκα...», μουρμούρισε, καθώς το άνοιγμα μεγάλωνε.

Εμφανίστηκε μια φιγούρα. Στολή.

«Αστυνόμει!», είπε ήρεμα ο επιθεωρητής.

Ο άνδρας τους βοήθησε να βγουν έξω, ένας-ένας. Ο επιθεωρητής βγήκε έξω και στάθηκε για μια στιγμή. Εισέπνευσε. Ο κόσμος ήταν ξαφνικά... πολύ μεγάλος.

Κοίταξε τον αστυφύλακα. «Σας είμαστε πολύ ευγνώμονες.»

Ο άνδρας απλώς κούνησε το κεφάλι, χωρίς να πει τίποτα.

Ο επιθεωρητής κοίταξε πίσω για άλλη μια φορά. Προς το άγαλμα. Προς την είσοδο. Προς το σκοτάδι. Και για μια σύντομη στιγμή είχε την αίσθηση... ότι κάτι είχε μείνει εκεί κάτω. Και περίμενε.

Ο περιμένοντας

Ο καθαρός αέρας φαινόταν εξωπραγματικός. Πολύ ελαφρύς. Πολύ καθαρός.

Ο επιθεωρητής στάθηκε για μια στιγμή, ενώ το νερό ακόμα στάλαζε από τα ρούχα του. Πίσω του βρισκόταν η σκοτεινή είσοδος, μπροστά του – ο κόσμος, που έκανε σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Αχ... συγχωρέστε με για την αυθάδεια μου.»

Η φωνή ακούστηκε πολύ γρήγορα, πολύ ταιριαστά. Ο επιθεωρητής γύρισε αργά.

Ένας άνδρας στεκόταν λίγα βήματα μακριά. Καλοντυμένος. Πάρα πολύ καλοντυμένος για αυτό το μέρος.

«Σας αναγνώρισα», συνέχισε, ενώ ένα ευγενικό χαμόγελο πέρασε από το πρόσωπό του, χωρίς να φτάσει μέχρι τα μάτια του. «Ήθελα να εκμεταλλευτώ την ευκαιρία για να χαιρετήσω τον διάσημο επιθεωρητή.»

Ένα σύντομο, κομψό νεύμα. «Ίαν Μακίοι. Καθηγητής Εθνολογίας στο Πανεπιστήμιο εδώ στο Λονδίνο.»

Ο επιθεωρητής τον εξέτασε. Όχι ανοιχτά, όχι κρυφά.

«Πρέπει να ομολογήσω», συνέχισε ο Μακίοι, «ότι είμαι πολύ έκπληκτος που σας συναντώ εδώ.»

Ένα ελαφρύ σήκωμα των φρυδιών.

«Ο ορθολογισμός – η, όπως την αποκαλώ, επιστημονική πλευρά της αστυνομικής εργασίας, ακριβώς στο πνεύμα ενός Σέρλοκ Χολμς – δεν φαίνεται, εκ πρώτης όψης, διατεθειμένος να δεχτεί παραφυσικά φαινόμενα.»

Ο βοηθός σνόμπαρε ελαφρά, αλλά ο επιθεωρητής παρέμεινε ήρεμος.

«Προσωπικά», συνέχισε ο Μακίοι, «δεν έχω καμία προκατάληψη που θα μου επέτρεπε να αποκλείσω τέτοια φαινόμενα.»

Μια σύντομη ματιά. Άμεση. Πάρα πολύ άμεση.

«Το ίδιο το γεγονός ότι υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σε αυτά...» Χαμογέλασε ελαφρά. «...δίνει ήδη σε αυτά τα πράγματα μια ορισμένη πραγματικότητα.»

Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι. «Συμφωνώ απόλυτα μαζί σας.»

Πέρασε μια στιγμή.

«Παρεμπιπτόντως», είπε ο Μακίοι, «πιστεύω ότι κατά τη διάρκεια των ερευνών σας είχατε να κάνετε πιο συχνά με τρελούς παρά με άπληστους εγκληματίες;»

Ο βοηθός ήθελε να απαντήσει, αλλά ο επιθεωρητής τον πρόλαβε. «Σίγουρα.»

Μια σύντομη ανάσα. «Παρόλα αυτά, το ενδιαφέρον μου για το παραφυσικό δεν θα ήταν αρκετό για να με προσελκύσει σε αυτή την ομιλία.»

Ο Μακίοι έγειρε ελαφρώς το κεφάλι. «Α.»

«Ένα ανώνυμο γράμμα», συνέχισε ο επιθεωρητής. «Με κάλεσε εδώ.»

Το βλέμμα του παρέμεινε στραμμένο στον Μακίοι. «Η βραδιά πέρασε χωρίς να αποκαλυφθεί κανείς.»

Μια σχεδόν ανεπαίσθητη διστακτικότητα. Μετά ένα χαμόγελο.

«Πράγματι... παράξενο.»

Σιωπή.

«Αλλά δεν ήταν ακριβώς το παράξενο το θέμα της βραδιάς;»

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε. Παρατηρούσε. Πολύ καθαρό. Πολύ προετοιμασμένο.

«Από την πλευρά μου», συνέχισε ο Μακόνι, «ανυπομονώ για αυτή τη συνάντηση.»

Κοίταξε για λίγο προς το άγαλμα. Για πολύ λίγο. «Ειδικά επειδή πρέπει να συμμετάσχω σε ένα συμπόσιο για τον μύθο του Ταύρου. Στο Γουέστ Εντ.»

Ο επιθεωρητής τον κοιτάξε. «Γνωρίζετε καλά αυτό το μέρος του Λονδίνου;»

Άλλο ένα χαμόγελο. «Άλλη μια σύμπτωση;»

Ο επιθεωρητής δεν είπε τίποτα.

«Ναι», συνέχισε ο ίδιος ο Μακόνι. «Εσείς το λέτε.»

Ένα βήμα πιο κοντά. «Αλλά αν υπάρχει κάτι που δεν αφήνω στην τύχη...»

Έκανε μια μικρή παύση. «...τότε αυτό είναι η ξενοδοχειακή βιομηχανία.»

Ο βοηθός σύρριξε τα φρύδια. «Τι εννοείτε;»

Ο Μακόνι τον κοιτάξε για λίγο, μετά ξανά τον επιθεωρητή. «Μήπως θα μπορούσατε να μου δώσετε μια σύσταση;»

Ο επιθεωρητής απάντησε χωρίς δισταγμό: «Το Nord Pinus. Στην πλατεία Formus.»

Μια σχεδόν αόρατη λάμψη στα μάτια του Μακόνι. «Θαυμάσια. Τότε θα εγκατασταθώ εκεί.»

Ήδη είχε γυρίσει την πλάτη του. Πολύ γρήγορα. «Καλή σας βραδιά, κύριοι.»

Έφυγε χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Σιωπή.

Ο βοηθός τον κοιτάξε να φεύγει. Μετά κοιτάξε τον επιθεωρητή. «Παράξενος τύπος.»

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε αμέσως. Το βλέμμα του ήταν ακόμα στραμμένο στο σημείο όπου στεκόταν ο Μακόνι.

«Τι τον έπιασε;»

Ο επιθεωρητής κούνησε ελαφρώς το κεφάλι. «Τίποτα.»

Μια σύντομη παύση.

«Ήταν έτσι και πριν.»

Ο βοηθός σύρριξε τα φρύδια. «Υπάρχουν άνθρωποι...», μουρμούρισε, «που απλά δεν μπορούν να απαλλαγούν από τις παλιές τους δεισιδαιμονίες.»

Ο επιθεωρητής κοιτάζε το άγαλμα, την είσοδο, το σκοτάδι από πίσω. Τότε είπε σιγανά: «Δεν περίμενε την ομιλία.»

Σιωπή.

«Αλλά εμάς.»

Ένα ρεύμα αέρα πέρασε από την πλατεία. Και κάπου... κάποιος είχε ήδη σχεδιάσει την επόμενη κίνηση.

Η αποκάλυψη

Ο αέρας στο λόμπι του ξενοδοχείου ήταν βαρύς – όχι μόνο από τον καπνό των πούρων, αλλά και από κάτι άλλο που σιγά-σιγά ετοιμαζόταν.

Ο επιθεωρητής στεκόταν κοντά στη ρεσεψιόν, με το βλέμμα του ήρεμο, αλλά σε εγρήγορση. Δίπλα του στεκόταν ο Μακίο, όπως πάντα περιποιημένος, αλλά σήμερα υπήρχε κάτι νευρικό στις κινήσεις του. Η γραμματέας του ξεφύλλιζε βιαστικά έγγραφα, με μια αόριστη ένταση να πλανάται στον αέρα.

Τότε – φωνές.

Δυνατές. Επιθετικές.

Τρεις άνδρες είχαν απομακρυνθεί από την άκρη του λόμπι. Βαριά παλτά, σκληρά πρόσωπα. Τα μάτια τους δεν αναζητούσαν διάλογο – αναζητούσαν ένα θύμα.

«Να 'τος...», σφύριξε ένας.

«Ο πατρίδας.»

Ένας άλλος βγήκε μπροστά. «Μασόνος. Προδότης. Άνθρωποι σαν εσένα... δεν ανήκουν εδώ.»

Η γραμματέας πάγωσε. «Κύριοι, σας παρακαλώ—»

«Μην ανακατεύεστε!» Ο τόνος του έκοψε τον αέρα σαν μαχαίρι.

Ο Μακίο σήκωσε το κεφάλι, η φωνή του παρέμεινε ήρεμη. Σχεδόν υπερβολικά ήρεμη. «Φοβάμαι ότι με μπερδεύετε με κάποιον που αφήνεται να εκφοβιστεί.»

Ένα σύντομο, χλευαστικό γέλιο απάντησε στα λόγια του. «Ω, ξέρουμε πολύ καλά ποιος είστε.»

Ο επιθεωρητής έκανε μισό βήμα προς τα εμπρός. Όχι για να παρέμβει, αλλά για να παρατηρήσει. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ο άντρας μπροστά άρπαξε ξαφνικά το μαστούνι του Μακίοι. Μια απότομη κίνηση.

«Τι κρύβετε εδώ, ε;»

Ένα τράνταγμα. Πολύ δυνατό. Πολύ στοχευμένο. Το μαστούνι – παλιό, αντίκα – υπέκυψε. Δεν έσπασε... αλλά άνοιξε. Μια στενή κοιλότητα αποκαλύφθηκε. Και μέσα σε αυτήν—

Χαρτί. Παλιό. Κιτριτισμένο. Με σύμβολα που ο επιθεωρητής αναγνώρισε αμέσως.

Η αναπνοή του κόπηκε.

Τιβετιανά.

Η γραμματέας αναστέναξε σιγανά. «Αυτό... αυτό δεν μπορεί να είναι...»

Ο άνδρας με το μαστούνι έβγαλε το έγγραφο μέχρι τη μέση. «Για δες τώρα... ο καθηγητής κάνει και λαθρεμπόριο.»

Όμως ο Μακίοι κινήθηκε ξαφνικά. Γρήγορα. Πολύ γρήγορα για έναν άνδρα της ηλικίας του. Τράβηξε το μαστούνι πίσω, κρατώντας σφιχτά το έγγραφο. Η φωνή του ήταν τώρα διαφορετική. Πιο ψυχρή. «Δεν έχετε ιδέα με τι παίζετε.»

Ο επιθεωρητής προχώρησε τώρα. Αργά. Προσεκτικά. Το βλέμμα του γλίστρησε πάνω στο χαρτί. Είδε τα σύμβολα – τα ίδια, όπως στους πίνακες.

Εκείνη τη στιγμή το συνειδητοποίησε ξαφνικά: τα πτώματα, η αποσύνθεση, η κραυγή, τα τελετουργικά. Όλα... συνδεδεμένα.

Κοίταξε τον Μακίοι. «Δεν ήταν τυχαίο που συναντηθήκαμε... έτσι δεν είναι;»

Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή, και μετά ένα σχεδόν αόρατο χαμόγελο στα χείλη του Μακίοι. Οι άντρες έκαναν ένα βήμα πίσω. Όχι από φόβο, αλλά από ένστικτο. Κάτι μεγαλύτερο είχε μόλις εμφανιστεί στη σκηνή.

Και ο επιθεωρητής ήξερε: Αυτό εδώ... ήταν μόνο η αρχή.

Το πρώτο χτύπημα

Το πρώτο χτύπημα ήρθε απροσδόκητα.

Μια καρτέλα αναποδογύρισε, ένα ποτήρι έσπασε και οι φωνές των παρευρισκομένων ανακατεύτηκαν. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, το κομψό λόμπι μετατράπηκε σε ένα χάος από κραυγές, κίνηση και αναστατωμένη οργή.

Οι άνδρες δεν είχαν σκοπό απλώς να προκαλέσουν. Επιτέθηκαν.

«Πιάστε τον!»

«Πάρτε του το έγγραφο!»

Ο επιθεωρητής απέφυγε μια ώθηση, άρπαξε το χέρι ενός επιτιθέμενου και τον γύρισε στο πλάι. Ένας βαρύς θόρυβος – κάποιος έπεσε.

Αλλά αυτό ήταν μόνο η αρχή.

Η γραμματέας.

Στειόταν σαν παράλυτη, με τα μάτια ορθάνοιχτα, τα χέρια της έτρεμαν.

Τότε το βλέμμα της συνάντησε αυτό του επιθεωρητή.

Και ξαφνικά — αποφασιστικότητα.

Άνοιξε μια δερμάτινη τσάντα, έβγαλε ένα λεπτό, κιτρινωμένο δέμα και σκόνταψε καθώς έτρεχε προς το μέρος του.

«Πάρτε το!» ψιθύρισε πανικόβλητη. «Πριν είναι πολύ αργά...»

Ο επιθεωρητής το άρπαξε. Το χαρτί ήταν κρύο και φαινόταν εξωπραγματικό.

Την ίδια στιγμή, ένα χέρι άρπαξε τη γυναίκα από πίσω.

Φώναξε. Μια κραυγή που έσεισε ολόκληρο το ξενοδοχείο.

«OXI—!»

Ο επιθεωρητής γύρισε απότομα.

Πολύ αργά.

Δύο άντρες την έσερναν ήδη πίσω, την έσπρωχναν μέσα στο πλήθος. Οι επισκέπτες φώναζαν, μερικοί έκαναν πίσω, ενώ άλλοι... απλά έμειναν ακίνητοι. Παρατηρούσαν. Σχεδόν με λαχτάρα.

Ο χώρος είχε αλλάξει. Είχε μετατραπεί σε ένα μέρος διχόνοιας.

Ένας άντρας γέλασε. Ένας άλλος φώναζε κάτι ακατανόητο.

Και τότε — η φωνή της.

Σπασμένη, πανικόβλητη, αλλά καθαρή:

«Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΗΣ!»

Σιωπή. Για μια ανάσα.

Μετά ξέσπασε ξανά το χάος.

Ο επιθεωρητής έβαλε μπροστά το αυτοκίνητο.

«Σταματήστε τους!»

Έσπρωξε έναν άντρα στην άκρη, έτρεξε μέσα από το πλήθος, αλλά οι απαγωγείς είχαν ήδη εξαφανιστεί στον πίσω διάδρομο.

Μια πόρτα χτύπησε.

Σιωπή.

Πάρα πολύ ξαφνικά. Πάρα πολύ οριστικά.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε, αναπνέοντας βαριά. Κρατούσε το έγγραφο στο χέρι του.

Σιγά-σιγά άνοιξε τις σελίδες. Η γραφή ήταν παλιά... αλλά ευανάγνωστη. Και άρχισε να διαβάζει:

1779.

Εκείνο το φθινόπωρο είχα αποφασίσει να περάσω μερικές μέρες στη Βενετία.

Είναι η εποχή που η μελαγχολία καταλαμβάνει σιγά-σιγά τη λιμνοθάλασσα — σαν μια ομίχλη που σέρνεται, ωθώντας τα εκτεταμένα κλαδιά της όλο και πιο βαθιά στο λαβύρινθο των μικρών σοκακιών, εγκαταλελειμμένων από τους τουρίστες.

Ένα βράδυ, καθώς επέστρεφα λίγο αργά στο σπίτι του οικοδεσπότη μου, με αιφνιδίασε η ομίχλη.

Είχα χαθεί πολλές φορές για πλάκα στα στενά δρομάκια... αλλά αυτή τη φορά ομολογώ ότι χάθηκα εντελώς.

Καθώς περιπλανιόμουν, έφτασα σε μια μικρή πλατεία που δεν γνώριζα. Στο κέντρο της βρισκόταν ένα σιντριβάνι.

Τα περίεργα γλυπτά με τα οποία ήταν διακοσμημένη θα έπρεπε να είχαν ξυπνήσει την περιέργειά μου...

Όμως όχι. Καμία αντίδραση.

Σύντομα, μια παράξενη λάμψη φωτίζει το τέλος της ημέρας — το μοναδικό κατάστημα στην έρημη πλατεία.

Ένας αντίκα. Ένα σημάδι. Μια πραγματική τύχη.

Εκεί βρήκα ένα χειρόγραφο.

Τα περιγραφικά έμοιαζαν με μούμιες, σαν να επρόκειτο να γίνουν σκόνη από στιγμή σε στιγμή... και όμως ήταν σε εκπληκτικά καλή κατάσταση.

Κατάφερα να αποκρυπτογραφήσω μια ημερομηνία.

Και ένα όνομα: Καισάριος, 1527.

Ο τίτλος ήταν: «Η αληθινή αναφορά προς την Αγιότητα του Πάπα Συμμαχό από τον επίσκοπο Καισάριο και η επακόλουθη εκπληκτική ανακάλυψη».

Ο επιθεωρητής άφησε τη σελίδα να πέσει, το βλέμμα του ήταν κενό.

Τότε ψιθύρισε: «Ελευσίνα... Καισάριος... Θιβέτ...»

Ένα παζλ.

Και ξαφνικά...

Ένα μοτίβο.

Κοίταξε προς την πόρτα, εκεί όπου είχε εξαφανιστεί. Η φωνή του έγινε χαμηλή. Σιληρή.

«Δεν ήταν τυχαίο.»

Η αλήθεια της Ελευσίνας

Ο επιθεωρητής στεκόταν ακόμα στο μισοκατεστραμμένο λόμπι. Το χάος είχε καταλαγιάσει, αλλά κάτι είχε μείνει πίσω. Μια σιωπή που ζύγιζε βαρύτερα από τον θόρυβο που είχε προηγηθεί.

Αργά άνοιξε το έγγραφο. Οι σελίδες ήταν εύθραυστες, αλλά η γραφή ζωντάνευε, σαν να μην είχε γραφτεί για το παρελθόν, αλλά για εκείνον.

Απόσπασμα από το έγγραφο

Τα Μυστήρια της Ελευσίνας κοντά στην Αθήνα ήταν τα Μυστήρια των Μυστηρίων. Η προέλευσή τους βρίσκεται στον μύθο της Περσεφόνης – που απήχθη από τον Άδη, τον άρχοντα του Κάτω Κόσμου.

Η γη έγινε άγονη, γιατί η Δήμητρα, η μητέρα, πενθούσε. Μόνο όταν η Περσεφόνη επέστρεψε, ο κόσμος άνοιξε ξανά.

Ο επιθεωρητής σύρριξε τα φρύδια.

«Θάνατος... και επιστροφή...»

Συνέχισε να ξεφυλλίζει.

Η είσοδος της ψυχής στο βασίλειο του θανάτου και η υπέρβασή του... Αυτό είναι το κεντρικό μυστήριο της μύησης.

Ένα κρύο ρεύμα αέρα πέρασε από το λόμπι. Ή μήπως ήταν απλώς φαντασία;

Η πορεία προς τον κάτω κόσμο – η Κατάβαση – συμβολίζει την υπέρβαση του εφήμερου και την αφύπνιση του αιώνιου στην ψυχή.

Ο επιθεωρητής σταμάτησε. Οι σκέψεις του έτρεχαν.

Τα πτώματα. Η αποσύνθεση.

Πολύ γρήγορα. Αντιφυσικά.

«Έχουν... κατέβει...», ψιθύρισε.

Συνέχισε να διαβάζει.

Ο Ορφέας κατέβηκε... Ο Ηρακλής νίκησε τον θάνατο... Ο Οδυσσεύς αναζήτησε τη γνώση στον Άδη...

Όμως η αληθινή μύηση σημαίνει να ξεπεράσεις το κατώφλι του θανάτου – ενώ είσαι ακόμα ζωντανός.

Ο επιθεωρητής ένωσε κάτι να σφίγγεται μέσα του. Όχι φόβο, αλλά συνειδητοποίηση.

«Αυτό δεν είναι μύθος...», μουρμούρισε. «Είναι ένας οδηγός.»

Ένα ακόμη απόσπασμα. Πιο σκοτεινό. Πιο επικίνδυνο.

Η Δήμητρα προσπάθησε να χαρίσει αθανασία σε έναν θνητό, παραδίδοντάς τον στη φωτιά. Όμως η προσπάθεια διακόπηκε.

Τα δάχτυλά του σφίχτηκαν γύρω από το χαρτί.

«Φωτιά... Κόψιμο... Κραυγή...»

Οι εικόνες επέστρεψαν:

- τα ανοιχτά κρανία
- η κραυγή
- η επιστροφή...

Συνέχισε να διαβάζει.

Η ψυχή δεν παραμένει στο σώμα. Μπορεί να το εγκαταλείψει και να επιστρέψει. Όχι όμως χωρίς αντίτιμο.

Ένας θόρυβος πίσω του.

Γύρισε απότομα.

Τίποτα.

Μόνο σκιές.

Επιστροφή στο κείμενο.

Ο μνημένος πρέπει να διαβεί τον θάνατο για να τον ξεπεράσει. Όμως, όποιος ανοίγει την πύλη... πρέπει να γνωρίζει ότι δεν επιστρέφουν όλες οι ψυχές.

Σιωπή.

Ο επιθεωρητής κατέβασε αργά το έγγραφο. Το βλέμμα του ήταν πλέον καθαρό. Πάρα πολύ καθαρό.

«Τα πτώματα...»

Το είπε τώρα δυνατά. «Δεν έχουν αποσυντεθεί...»

Μια παύση.

«Επέστρεψαν.»

Ένας μακρινός θόρυβος αντήχησε στους διαδρόμους του ξενοδοχείου.

Μια ηχώ. Ή μια κραυγή.

Και τότε θυμήθηκε τα λόγια της: «Ο ιπότης της Ελευσίνας...»

Το βλέμμα του σκληρώνει.

«Δεν είναι λατρεία...»

Διπλώσε προσεκτικά το έγγραφο.

«Αυτό είναι μια μύηση.»

Η υπόγεια αίθουσα

Ο αέρας ήταν βαρύς. Όχι μόνο από τον καπνό, αλλά και από κάτι παλαιότερο.

Η αίθουσα βρισκόταν βαθιά κάτω από την πόλη, λαξευμένη από πέτρα και μαυρισμένη από το πέρασμα του χρόνου. Φωτιά έκαιγε σε σιδερένια δοχεία και έριχνε τρεμοπαίζουσες σκιές στους τοίχους – σκιές που κινούνταν, ακόμα και όταν τίποτα δεν κουνιόταν.

Στο κέντρο στεκόταν η γραμματέας, δεμένη ανάμεσα σε δύο κολόνες. Το βλέμμα της ήταν ξύπνιο, υπερβολικά ξύπνιο. Δεν έδειχνε πια πανικό. Κάτι είχε αλλάξει.

Ένας ιερέας βγήκε από το σκοτάδι. Το άμφιο του δεν ήταν μόνο παλιό, φαινόταν καμένο, σαν να είχε επιβιώσει από φωτιά που θα είχε καταστρέψει άλλα εδώ και καιρό. Το πρόσωπό του βρισκόταν στη ημίσηιά. Μόνο ένα πράγμα ήταν σαφές: δεν ήταν πια άνθρωπος, όπως τον καταλάβαινε ο κόσμος.

Δεν μίλησε, και όμως εκείνη κατάλαβε.

Οι άλλοι πλησίασαν. Σιγά-σιγά. Σε κύκλο. Οι φωνές τους άρχισαν να υψώνονται – όχι τραγούδι, αλλά ένας αρχαίος ήχος, που γινόταν περισσότερο αισθητός παρά ακουστός. Ένας παλμός. Σαν καρδιακός παλμός. Όχι δικός τους.

Η γραμματέας έκλεισε για λίγο τα μάτια. Ένα ρίγος διαπέρασε το σώμα της. Τότε... Σιωπή. Και κάτι συνέβη.

Μη ορατό. Μη εξηγήσιμο. Αλλά αισθητό. Ο αέρας έγινε πιο κρύος, μετά ξανά ζεστός, μετά άδειος, σαν κάτι να είχε μπει στο δωμάτιο ή να είχε φύγει κάποιος.

Οι ιερείς σταμάτησαν. Ο αρχηγός σήκωσε αργά τα χέρια. Ένα σημάδι. Και μετά: Μια ανάσα. Η ανάσα της. Άνοιξε τα μάτια. Αργά. Αφύσικα ήρεμα.

Το βλέμμα της έπεσε πάνω της. Και χαμογέλασε. Όχι από χαρά. Όχι από πόνο. Αλλά... από συνειδητοποίηση.

Τα δεσμά λύθηκαν. Δεν έπεσε. Στάθηκε όρθια.

Ένας από τους ιερείς της έβαλε ένα σκούρο ένδυμα, βαρύ και βαθύ κόκκινο. Σαν μια υπόσχεση.

Η χορωδία έγινε πιο δυνατή. Τώρα πιο καθαρή. Τώρα κατανοητή.

«Επιτεύχθηκε...»

«Το κατώφλι ξεπεράστηκε...»

«Ο Άδης...»

Μια παύση. Και μετά, σαν μια ενιαία ανάσα: «...ζει ανάμεσά μας.»

Η γραμματέας σήκωσε το βλέμμα. Όχι πια αναζητώντας. Όχι πια ρωτώντας.

Και κάπου, μακριά, στο ξενοδοχείο, ο επιθεωρητής το ένωσε. Κάτι είχε επιστρέψει.

Temple Church – Το Αρχείο

Η Temple Church βρισκόταν στο ημίφως. Πέτρινες καμάρες, κρύο δάπεδο και μια σιωπή που δεν ήταν κενή – αλλά προσεκτική.

Ο επιθεωρητής πέρασε από τη βαριά πύλη και μπήκε στο θολωτό αρχείο κάτω από την εκκλησία. Το τρεμοπαίξιμο φως των κεριών φωτίζε τη σκηνή, ενώ η σκόννη κάλυπτε τα περγαμηνά που δεν είχαν αγγιχτεί εδώ και αιώνες.

Όμως σήμερα κάτι ήταν διαφορετικό.

Σταμάτησε και έβαλε ασυναίσθητα το χέρι του στο στήθος. Μια πίεση. Ένας σφυγμός. Όχι ο δικός του.

«Είναι ακόμα... εκεί...», μουρμούρισε.

Η γραμματέας.

Ό,τι και αν είχε απογίνει – ένα μέρος της τον είχε φτάσει. Μια ηχώ. Μια σύνδεση.

Συνέχισε να προχωράει. Ο αρχειοφύλακας του είχε παραχωρήσει πρόσβαση με δισταγμό, σχεδόν φοβισμένα.

«Τα έγγραφα που ψάχνετε...», είχε πει, «...μερικές φορές ψάχνουν πίσω».

Ο επιθεωρητής βρήκε το γράμμα, κρυμμένο ανάμεσα σε εκκλησιαστικά μητρώα. Σφραγισμένο. Σπασμένο. Το άνοιξε αργά.

Η επιστολή

Προς τον σεβάσιμο πρελάτο...

Σας γράφω από τη Ρώμη, το έτος του Κυρίου 1524.

Εγώ, ο Μισέλ ντε Νοστράδαμος, ανακάλυψα στα αρχεία της βιβλιοθήκης του Βατικανού ένα έγγραφο...

Ο Επίτροπος σταμάτησε. Η αναπνοή του έγινε πιο ρηχή.

«Νοστράδαμος...»

Συνέχισε να διαβάζει.

Πρόκειται για το αντίγραφο μιας αναφοράς που κάποιος Καισάριος παρέδωσε κάποτε στον Άγιο Πατέρα. Ένα κείμενο που δεν θέλει να διαβαστεί. Και όμως... πρέπει να διαβαστεί.

Ένα ρεύμα αέρα σάρωσε το δωμάτιο. Τα κεριά τρεμόπαιζαν.

Το αντίγραφο. Αλλά φοβάμαι... ότι δεν έπρεπε να το κάνω.

Ο επιθεωρητής σήκωσε το βλέμμα. Για μια στιγμή είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν μόνος.

Αυτό το κείμενο δεν μιλάει για θρησκεία... αλλά για μετάβαση. Για το κατώφλι. Για μια πύλη που δεν μένει κλειστή.

Οι σκέψεις του έτρεχαν.

Η Ελευσίνα. Τα πτώματα. Η γραμματέας.

Τρία χρόνια μετά την ανακάλυψή μου, τα έγγραφα χάθηκαν κατά τη λεηλασία του παπικού παλατιού. Όμως δεν πιστεύω... ότι έχουν χαθεί.

Ο επιθεωρητής ψιθύρισε: «Διανεμήθηκαν...».

Συνέχισε να διαβάζει.

Μετά την απόσχιση της Αγγλίας από τη Ρώμη, μια ομάδα καρδινάλιων χρησιμοποίησε μια προφητεία για να εξασφαλίσει την εξουσία της. Κατάλαβαν... ένα μέρος του κώδικα. Αλλά όχι το κλειδί.

Ο επιθεωρητής έσφιξε τα μάτια.

«Το κλειδί...»

Εκείνη τη στιγμή άκουσε ένα ψίθυρο. Πίσω του.

Γύρισε.

Εκείνη στεκόταν εκεί.

Η γραμματέας.

Αβλαβής. Και όμως... όχι.

Το βλέμμα της ήταν ήρεμο. Πάρα πολύ ήρεμο.

«Ψάχνεις το κλειδί...», είπε σιγανά.

Ο επιθεωρητής δεν έκανε ούτε ένα βήμα πίσω. «Τι είσαι;»

Ένα σύντομο χαμόγελο πέρασε από το πρόσωπό της. «Είδα...»

Πλησίασε χωρίς να κάνει θόρυβο.

«Ο Καίσαριος το έφαχνε... Ο Νοστράδαμος το αντέγραψε... και όλοι τους παρέβλεψαν το ίδιο πράγμα.»

Μια παύση.

«Το κείμενο... δεν είναι το μυστικό.»

Ο επιθεωρητής ένωσε να σφίγγεται μέσα του. «Τότε;»

Σήκωσε αργά το βλέμμα της. «Το περίβλημά του.»

Η σιωπή τους τύλιξε σαν πέπλο. «Πού;»

Η απάντησή της ήρθε σαν σιγή: «Στο ναυάγιο... μιας φοινικικής γαλέρας.»

Ένας μακρινός βροντός. Ή μήπως ήταν η θάλασσα;

«Εκεί... είναι χαραγμένος ο κώδικας.»

Ο επιθεωρητής κατάλαβε. Όχι χαρτί. Όχι λέξεις.

Πέτρα.

«Και πού είναι αυτό το ναυάγιο;»

Η γραμματέας έκανε ένα βήμα πίσω. Το σώμα της άρχισε να γίνεται ασαφές.

«Εκεί... όπου οι παλίρροιας κρύβουν τον θάνατο...»

Μια τελευταία ματιά. Σχεδόν ανθρώπινη.

Τότε εξαφανίστηκε.

Ο επιθεωρητής έμεινε μόνος. Με το γράμμα. Με την αλήθεια. Και με ένα νέο στοιχείο.

«Η θάλασσα...» Κοίταξε προς τα πάνω. «Φυσιικά.»

Το περιστατικό στο εστιατόριο

Ο τίτλος του χτύπησε στα μάτια:

«Μυστηριώδης θάνατος στο εστιατόριο.»

Ο επιθεωρητής σταμάτησε. Το βλέμμα του έμεινε καρφωμένο στο όνομα. Το διάβασε δύο φορές. Αργά.

Η ταυτότητα της νεκρής έχει πλέον αποσαφηνιστεί. Πρόκειται για τη γραμματέα...

Ένα αθόρυβο στεναγμό ξέφυγε από τα χείλη του. Όχι έκπληξη, αλλά επιβεβαίωση.

Συνέχισε να διαβάσει.

Μάρτυρες αναφέρουν ένα ξαφνικό ξέσπασμα ακραίας επιθετικότητας. Η γυναίκα φέρεται να συμπεριφερόταν ανεξέλεγκτα, να επιτέθηκε σε πελάτες και να τους δάγκωσε επανειλημμένα. Η κατάσταση οξύνθηκε. Χρειάστηκε να την ακινητοποιήσουν με αρκετές σφαίρες στο κεφάλι.

Ο επιθεωρητής κατέβασε την εφημερίδα. Τα χέρια του ήταν ακίνητα. Πάρα πολύ ακίνητα.

«Σταμάτησε...», μουρμούρισε.

Το βλέμμα του έπεσε στην επόμενη παράγραφο.

Η κατάσταση του πτώματος παραμένει ακατανόητη. Μόλις λίγες ώρες μετά το περιστατικό, το σώμα παρουσίαζε σημάδια προχωρημένης αποσύνθεσης. Η νεκροψία έδειξε επίσης ότι η νεκρή είχε δειπνήσει πλούσια το ίδιο βράδυ.

Μια παύση.

Μετά: «Αυτό δεν είναι δυνατόν.»

Όμως ήξερε ότι δεν ήταν η πρώτη φορά.

Ιατροδικαστική

Η μυρωδιά τον χτύπησε πριν ακόμα μπει στο δωμάτιο. Κρύο, χημικά και κάτι... γλυκό. Πολύ γλυκό.

Ο παθολόγος τον περίμενε ήδη. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό. Όχι από κούραση.

«Είπα μόνο ένα μικρό μέρος στον Τύπο», άρχισε χωρίς χαιρετισμό.

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. «Δείξτε μου το.»

Ο ιατροδικαστής δίστασε για μια στιγμή. Τότε τράβηξε το σεντόνι.

Σιωπή.

Το πτώμα βρισκόταν εκεί. Ακίνητο. Διαλυμένο. Πολύ γρήγορα. Πολύ ολοκληρωτικά.

Ο επιθεωρητής πλησίασε, το βλέμμα του έγινε πιο έντονο. Αναλυτικό. Σχεδόν ψυχρό.

«Πόσο καιρό;»

«Λίγες ώρες.»

Μια παύση. «Αδύνατο.»

Ο παθολόγος κούνησε αργά το κεφάλι. «Δεν είναι το πιο αδύνατο.»

Πήρε τα έγγραφά του, το χέρι του έτρεμε ελαφρώς.

«Το σώμα...», κατάπιε το σάλιο του, «...είναι άδειο.»

Ο επιθεωρητής τον κοίταξε. «Άδειο;»

«Δεν έχει όργανα.»

Σιωπή.

«Κανένα.»

Ο επιθεωρητής έκανε ένα βήμα πίσω. «Και ήταν ζωντανή.»

«Ναι.»

«Τα έφαγε.»

«Ναι.»

Μια στιγμή.

Τότε ο παθολόγος ψιθύρισε: «Και κινείται... σαν να είναι...»

Σταμάτησε.

«Σαν να είναι τι;»

Ο παθολόγος τον κοίταξε για πολύ ώρα.

«Επέστρεψε.»

Σιωπή.

Η πρόσκληση

Ο παθολόγος έβαλε ξανά το χέρι του στο χαρτοφύλακά του. «Υπάρχει κάτι ακόμα.»

Έβαλε μια κάρτα πάνω στο τραπέζι. Βαρύ χαρτί. Παλιό.

Ο επιθεωρητής την πήρε. Μια πρόσκληση. Σφραγισμένη. Βασιλικό οικόσημο.

Το βλέμμα του έμεινε καρφωμένο πάνω της. «Η βασίλισσα Βικτώρια...»

Ο παθολόγος κούνησε αργά το κεφάλι. «Προσωπική πρόσκληση.»

Ο επιθεωρητής γύρισε ελαφρά την κάρτα. Το φως έπεφτε διαφορετικά πάνω της. Και τότε το είδε. Ένα σύμβολο. Όχι βασιλικό. Όχι επίσημο. Παλιό. Παλαιότερο από το βασιλικό οίκο.

Η αναπνοή του επιβραδύνθηκε. «Αυτό...»

Θυμήθηκε.

Ελευσίνα.

Ο ναός.

Ο κύκλος.

«Δεν είναι τυχαίο.»

Συνειδητοποίηση

Ο επιθεωρητής έβαλε σιγά-σιγά το χάρτη στη θέση του.

«Ήταν καλεσμένη...»

Μια παύση.

«Όχι σε δεξίωση.»

Κοίταζε τον παθολόγο. «Αλλά σε εγκαινία.»

Ένας αμυδρός θόρυβος. Σαν μακρινή ηχώ. Ή σαν γέλιο.

Το δεύτερο στρώμα της αλήθειας

Ο επιθεωρητής στεκόταν ακόμα στο αρχείο της Temple Church. Η πρόσκληση βρισκόταν μπροστά του, το σύμβολο πάνω της έλαμπε μυστηριωδώς. Και τώρα... ξαφνικά όλα έβγαζαν νόημα.

«Temple...», μουρμούρισε.

Το βλέμμα του περιπλανήθηκε στο δωμάτιο. Η στρογγυλή εκκλησία και οι τάφοι των Ναϊτών φαινόταν να του θυμίζουν κάτι.

«Φυσικά.»

Πήρε ξανά τα έγγραφα. Ένα ακόμη έγγραφο, κρυμμένο και μη καταχωρημένο στον κατάλογο.

Το πρωτόκολλο της Συμμαχίας

Μετά την επιστροφή του από τους Αγίους Τόπους... ο Ριχάρδος, γνωστός ως Λεοντόκαρδος, έφερε κάτι στην Αγγλία – κάτι που δεν προοριζόταν για αυτόν τον κόσμο.

Ο επιθεωρητής συνέχισε να διαβάζει.

Οι Ναϊτες το φύλαξαν αρχικά... αλλά σύντομα κατάλαβαν...

Δεν ήταν λείψανο. Ήταν ένα κλειδί.

Η καρδιά του χτυπούσε πιο γρήγορα.

«Ο κωδικός...»

Ένας κώδικας που επέτρεπε να ανοίξει το κατώφλι ανά πάσα στιγμή – για όλους.

Σιωπή.

«Αθανασία...», ψιθύρισε. Ή κάτι που έμοιαζε με αυτό.

Ο ίδιος ο Ρίτσαρντ φαίνεται να το είχε καταλάβει. Μπορούσε να δει τι επρόκειτο να συμβεί – όχι μέσω προφητείας, αλλά μέσω πρόσβασης.

Ο επιθεωρητής έκλεισε για λίγο τα μάτια.

«Όχι πρόβλεψη...»

Τα άνοιξε ξανά.

«Πρόσβαση.»

Η ρήξη

Συνέχισε να ξεφυλλίζει. Η γραφή γινόταν όλο και πιο ασταθής.

Στην επιστροφή σκοτώθηκε. Όχι από εχθρούς, αλλά από τις δικές του τάξεις.

Μια στιγμή συνειδητοποίησης.

«Τον εξόντωσαν...»

Ο κώδικας εξαφανίστηκε, αλλά η γνώση του παρέμεινε.

Η ίδρυση της Συνωμοσίας

Μετά τη διάσπαση της Ρώμης, ιδρύθηκε μια μυστική Συμμαχία στην Αγγλία. Ο στόχος της: να διαφυλάξει τον Κώδικα και να τον κρύψει.

Ο επιθεωρητής κοίταξε ξανά την πρόσκληση.

«Η βασιλική οικογένεια...»

Το στέμμα έγινε μέρος αυτής της συμμαχίας. Όχι από δίψα για εξουσία, αλλά από φόβο.

Βικτόρια

Ένα νέο κεφάλαιο.

Βικτόρια, βασίλισσα της Αγγλίας... Μετά τον θάνατο του συζύγου της, άνοιξε την καρδιά της στο αόρατο. Αναζήτησε επαφή... πέρα από το κατώφλι.

Ο επιθεωρητής θυμήθηκε τις αναφορές – πνευματιστικές συνεδρίες, ψίθυροι στο σκοτάδι, ένα βασίλειο σε πένθος.

Δεν ήξερε ότι το κατώφλι είχε ήδη ανοίξει.

Ένα κρύο ρίγος έτρεξε στην πλάτη του.

Ο Μούνσι

Ένας άνδρας ήρθε από την Ανατολή. Ο Αμπντούλ Καρίμ.

Έφερε γνώση, παλαιότερη από το στέμμα.

Ο Επίτροπος ψιθύρισε: «Ινδία... Ελευσίνα... Θιβέτ...»

Όλα συνδέονταν. Έγινε κάτι περισσότερο από δάσκαλος. Έγινε φύλακας.

Ο φόβος

Το τελευταίο τμήμα ήταν σχεδόν δυσανάγνωστο.

Οι διάδοχοι ζουν με φόβο... όχι για τον θάνατο, αλλά για την επιστροφή του κλειδιού.

Μια σύντομη παύση.

Γιατί αν αποκρυπτογραφηθεί ο κώδικας...

Ο επιθεωρητής ολοκλήρωσε τη φράση: «...η εξουσία τους τελειώνει.»

Και μετά: «...και η αλήθεια αρχίζει.»

Σύνδεση με το παρόν

Κοίταξε την πρόσκληση. Μετά την πόρτα. Η γραμματέας, το τελετουργικό, τα πτώματα.

«Ξανάρχισαν...»

Μια σκέψη τον χτύπησε σαν γροθιά.

«Όχι για να το διατηρήσουν...»

Το βλέμμα του σκληρύνει.

«Αλλά για να το ελέγχουν.»

Η κοινωνία (London High Society)

Η αίθουσα λάμπει στο φως.

Χρυσός.
Κρύσταλλο.
Άρωμα.

Και κάτω από όλα αυτά... κάτι σιωπηρό. Φόβος.

Η ελίτ του Λονδίνου είχε συγκεντρωθεί.

Αριστοκράτες.
Πολιτικοί.
Τραπεζίτες.

Και άνδρες, των οποίων τα ονόματα παρέμεναν στη σκιά.

Ο επιθεωρητής μπήκε μέσα.

Μια δυσάρεστη σιωπή κάλυψε το δωμάτιο, καθώς οι συζητήσεις μετατοπίστηκαν, σαν ψίθυροι που ξαφνικά πήραν νέα κατεύθυνση.

«Αργήσατε.»

Η φωνή ήρθε από ψηλά, γεμάτη από αδιευκρίνιστο βάρος.

Το βλέμμα του έπεσε στον διάδοχο του θρόνου, τον γιο της βασίλισσας.

Ησυχία. Μια ασυνήθιστη ψυχρότητα κρεμόταν στον αέρα.

«Με προσιάλεσαν», απάντησε ο επιθεωρητής, αποφασιστικά.

Ένα χαμόγελο, ψυχρό και υπολογιστικό.

«Όχι», είπε ο πρίγκιπας, «σας έψαχναν».

Σιωπή. Μια ένταση που δυσχέραινε την αναπνοή.

Η αλήθεια αποκαλύπτεται

Ο πρίγκιπας πλησίασε, τα λόγια του έμοιαζαν να κόβουν σαν λειασμένο γυαλί.

«Η μητέρα μου...», άρχισε,
«έφυγε από τον κόσμο μετά το θάνατο του πατέρα μου.»

Ο επιθεωρητής σιώπησε, ξετυλίγοντας ήδη στο μυαλό του τα γνωστά νήματα της ιστορίας.

«Το βασίλειο άρχισε να καταρρέει», συνέχισε ο πρίγκιπας. «Ρεπουμπλικανοί.
Δολοφόνοι. Αμφιβολίες.»

Η φωνή του έγινε πιο σιληρή, γεμάτη από σιωπηρές απειλές.

«Πιστεύετε ότι αποσύρθηκε...»

Έσκυψε ελαφρώς προς τα εμπρός, με μια φλογερή έκφραση στα μάτια του.
«Δούλευε.»

Ένα απαλό μουρμουρητό διαπέρασε την αίθουσα.
«Έμαθε να ακούει τις φωνές...
που βρίσκονται πέρα από το κατώφλι.»

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι.
«Ελευσίνα.»

Ένα σκιάδες χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του πρίγκιπα.
«Μαθαίνετε γρήγορα.»

Η Συμμαχία

Ο πρίγκιπας σήκωσε το ποτήρι του, η αίθουσα σιώπησε σε αναμονή.
«Η Συμμαχία... υπάρχει από την εποχή του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου.»

Οι καλεσμένοι άκουγαν με προσήλωση, η αίθουσα γεμάτη με ανείπωτες ερωτήσεις.
Κανείς δεν διαφώνησε.

«Διατηρήσαμε την ισορροπία.»
Μια παύση, κατά την οποία όλοι κράτησαν την αναπνοή τους.
«Μα εσείς...»

Το βλέμμα του έγινε έντονο, διαπεραστικό.
«...ψάχνετε το κλειδί.»

Σιωπή.

Η απειλή

Ο επιθεωρητής απάντησε, ήρεμα αλλά αποφασιστικά:
«Όχι εγώ.»

Έκανε ένα βήμα μπροστά, ο χώρος φαινόταν να στενεύει γύρω του.
«Όλοι.»

Ο πρίγκιπας κούνησε αργά το κεφάλι, σαν να σύναπτε μια σιωπηρή συμφωνία.
«Και ακριβώς γι' αυτό...»

Το βλέμμα του προσέκλυσε όλα τα βλέμματα της αίθουσας.
«...θα τον βρείτε για εμάς.»

Το ναυάγιο – Η ανακάλυψη

Η νύχτα ήταν μαύρη.
Η θάλασσα... ήσυχη.
Πάρα πολύ ήσυχη.

Ο επιθεωρητής στεκόταν στην ακτή, με το κύμα να συνοδεύει τις σκέψεις του. Κάτω του βρισκόταν η είσοδος της σπηλιάς, μυστηριώδης και φιλόξενη, σαν να φύλαγε ένα αρχαίο μυστικό.

Θυμήθηκε τα λόγια του φίλου του, του ελληνορθοδόξου ιερέα, που του είχε μιλήσει για το βιβλίο του Πλάτωνα. Ένα κατάλοιπο περασμένων εποχών. «Εκεί όπου οι παλιόρροιες κρύβουν τον θάνατο... Ίσως αξίζει να επισκεφτείς αυτό το μέρος», είχε πει ο ιερέας.

Η κατάβαση

Με ένα τσουξίμο στο στομάχι, μπήκε στο κρύο σιοτάδι του νερού. Ήταν κοφτερό και μασάζε το πόδι του με μια παγωμένη αγκαλιά. Ο φακός έσχιζε το σιοτάδι, ενώ άκουγε το βουητό των κυμάτων μόνο πίσω του, καθώς προχωρούσε πιο βαθιά μέσα στη σπηλιά.

Ήξερε ότι το Γιβραλτάρ δεν ήταν απλώς ένα γεωγραφικό σημείο — ήταν η πύλη για κάτι περισσότερο από κρυμμένους θησαυρούς: ήταν ένας τόπος μυστικών, για τους οποίους κάποιοι ήταν πρόθυμοι να θυσιάσουν τα πάντα.

Το μυστήριο

Ξαφνικά, ανακάλυψε κάτι μεγάλο μπροστά του — ένα κτίσμα. Ξύλινο. Παλιό. Σπασμένο. Μια γαλέρα. Φοινικική.

«Την βρήκα», μουρμούρισε, ενώ η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά καθώς πλησίαζε την ανακάλυψη.

Ο κώδικας

Όμως οι σανίδες δεν ήταν απλά κενές. Αυλακώσεις — σύμβολα — όχι γραμμένα, αλλά χαραγμένα. Ο επιθεωρητής τις άγγιξε με τρεμάμενα δάχτυλα.

Και ξαφνικά:
Μια εικόνα.

Ένας ήχος.
Μια ηχώ.

«Αυτό δεν είναι κείμενο...» Η αναπνοή του κόπηκε.
«Αυτό είναι... μια μνήμη.»

Ένωσε την παρουσία κάποιου πίσω του, ένα εχθρικό ψίθυρο που φυσούσε σαν τον άνεμο μέσα στο σπήλαιο. Ήξερε ότι δεν ήταν μόνος.

Οι αντιδράσεις

«Ο ιερέας με είχε προειδοποιήσει», σκέφτηκε. Μερικοί άνθρωποι θα έκαναν τα πάντα για να κρύψουν την αλήθεια — μεταξύ αυτών και οι αντίπαλοι της αναζήτησής του, που δρούσαν στις σιές. Έπρεπε να βιαστεί να εξασφαλίσει την ανακάλυψη, πριν τον προλάβουν οι αντίπαλοί του.

Κάτι λάμψε στο νερό και, χωρίς να το καταλάβει, είχε δει το κύπελλο — ένα στρογγυλό κεραμικό κομμάτι — το **κύπελλο του Λάζαρου**.

Κάτι βρισκόταν στη λάσπη. Στρογγυλό. Πηλό.
Το σήκωσε προσεκτικά.

Ένα συναίσθημα τον πλημμύρισε με δύναμη:
Η καρδιά του χτυπούσε πιο γρήγορα, ενώ αναμνήσεις από τον παλιό του φίλο, τον ιερέα, σχηματίζονταν.

«Τα λόγια μένουν... ακόμα κι αν η φωνή σιγήσει...»

Όταν γύρισε το κύπελλο, ακούστηκε...

Ένας ήχος.

Όχι στο νερό.

Στο κεφάλι του.

Μια φωνή.

Απαλή.

Ακατανόητη.

Και όμως... ισχυρή.

Η συνειδητοποίηση

Ο επιθεωρητής πάγωσε.

«Αυτό... δεν μπορεί...»

Η φωνή ακουγόταν σαν ένα μακρινό τραγούδι, σαν ηχώ αρχαίων θρύλων. Αποσύρθηκε το χέρι του· η φωνή σίγησε.

Σιγά-σιγά άρχισε να καταλαβαίνει. «Ο κώδικας...» το βλέμμα του στράφηκε ξανά

προς τη γαλέρα. «...δεν είναι κλειδί. Είναι μια φωνή.»
Και το κύπελλο... «...είναι η πύλη.»

Η απόφαση

Με μια αποφασιστικότητα που τον διαπέρασε σαν αστραπή, ο επιθεωρητής έβαλε το κύπελλο στην τσέπη του.

Όχι στο φως.

Όχι στον κόσμο.

Στον εαυτό του.

«Όχι για εκείνους...» Έριξε μια τελευταία ματιά πίσω στο σκοτεινό νερό, όπου παραμόνευαν σιιές και εχθροί περίμεναν να ματαιώσουν το σχέδιό του.

«Όχι για την Ομοσπονδία.»

Και τότε, καθώς το βάρος της ευθύνης τον διαπερνούσε:

«Για την αλήθεια.»

Η πρώτη χρήση του κελύφους

Το δωμάτιο ήταν μικρό.

Χωρίς παράθυρα.

Μόνο πέτρα, ξύλο... και σιωπή, που φαινόταν να καταπίνει τις σιιές.

Ο επιθεωρητής έβαλε το πήλινο κύπελλο πάνω στο τραπέζι με ένα απαλό κροτάλισμα.

Χωρίς θεαματικότητα.

Σχεδόν αθώο.

Όμως ο αέρας γύρω του άρχισε να αλλάζει.

Δίστασε.

Το βλέμμα του στάθηκε στην επιφάνεια του πηλού.

Λεπτές αυλακώσεις.

Όχι τυχαία.

Δεν ήταν διακοσμητικές.

«Μια φωνή...» μουρμούρισε. «Λάζαρ, rôk l'bar!»

Σιγά-σιγά έτρεξε το δάχτυλό του κατά μήκος της χάραξης—η αφή έμοιαζε με ένα ανθισμένο μυστικό που περίμενε να αποκαλυφθεί.

Στην αρχή, τίποτα.

Μετά—

ένα ρίγος.

Όχι στο δωμάτιο.

Μέσα του.

Ακούστηκε ένας ήχος.

Όχι ακουστικός με την συνήθη έννοια.

Περισσότερο... αισθητός, σαν να είχε διεισδύσει στις βαθύτερες πτυχές της ψυχής του

—

σαν μια ηχώ που αντηχούσε στα βάθη του εσωτερικού του.

Η αναπνοή του έγινε ταραγμένη,
και εικόνες αναδύθηκαν μέσα του.

Όχι δικές του.

Σκονισμένες πεδιάδες.

Φωτιά.

Άνθρωποι που γονάτιζαν.

Και τότε μια φωνή που μιλούσε—

όχι με λέξεις,
αλλά με νόημα.

Ο επιθεωρητής τράβηξε το χέρι του πίσω.
Σιωπή.

Τραβήχτηκε ένα βήμα πίσω.
«Αυτό δεν είναι λείψανο...»

Το βλέμμα του σκληρύνθηκε, καθώς συνειδητοποίησε την αλήθεια.
«Αυτό είναι ένα εργαλείο.»

Μια άλλη σκέψη του ήρθε αυθόρμητα στο μυαλό.
«Και κάποιος... έμαθε να το χρησιμοποιεί.»

Ο επιθεωρητής δεν ήταν μόνος.
Όχι πια.

«Έπρεπε να το είχατε αφήσει.»

Η φωνή ήρθε από το σκοτάδι, κοφτερή σαν σιλέτο.

Ο πρίγκιπας βγήκε στο φως, κομψός και συγκρατημένος,
αλλά στα μάτια του λάμπει κάτι ανήσυχο—
μια καταγίδα που απειλούσε να τα αλλάξει όλα.

«Την χρησιμοποιήσατε.»

Δεν ήταν ερώτηση, αλλά διαπίστωση.

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε.

Ο πρίγκιπας πλησίασε,
αργά, σαν αρπακτικό που στοχεύει το θήραμά του.

«Ο πατέρας μου πίστευε στην τάξη»,
είπε ήρεμα, σαν οι λέξεις να προέρχονταν από έναν άλλο κόσμο.
«Η μητέρα μου... στην μετά θάνατον ζωή.»

Ένα πικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.

«Κι εγώ... πιστεύω στη δύναμη.»

Ο πρίγκιπας κοιτάξε το κύπελλο σαν να ήταν ένα πολύτιμο κόσμημα.

«Με αυτό το πράγμα...»

Η φωνή του έγινε πιο αδύναμη, σχεδόν ένα ψίθυρος.

«...μπορείς να κάνεις περισσότερα από το να ακούς.»

Ο επιθεωρητής τον διέκοψε ξανά:

«Μπορεί κανείς να ελέγχει.»

Ο πρίγκιπας κούνησε το κεφάλι, η απληστία στα μάτια του έλαμπε.

«Η Αυτοκρατορία βασίζεται σε ψευδαισθήσεις.

Πίστη. Πίστη. Τάξη.»

Έκανε ένα βήμα πιο κοντά,

και ο αέρας φάνηκε να πυκνώνει.

«Φανταστείτε... να μπορούσαμε να τα αντικαταστήσουμε.»

Σιωπή τόσο πυκνή που θα μπορούσε κανείς να την κόψει.

«Με την αλήθεια.»

Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι,

ενώ η πραγματικότητα των λέξεων του αιωρούνταν στον αέρα.

«Με τον εξαναγκασμό.»

Μια σύντομη παύση.

Μετά:

Κίνηση.

Ο πρίγκιπας άρπαξε το κύπελλο,
ζωντανός και γρήγορος σαν αστραπή.
Ο επιθεωρητής ήταν πιο γρήγορος.
Μια ώθηση, μια βίαιη σύγκρουση.
Το ξύλο θρυμματίστηκε, θραύσματα πέταξαν,
και το κύπελλο έπεσε—

όχι στο πάτωμα.
Ο επιθεωρητής την έπιασε, αποφασισμένος.
Ο πρίγκιπας έκανε ένα βήμα πίσω,
το βλέμμα του είχε αλλάξει.
Όχι πια μόνο απληστία—
αμφιβολία.

Ο επιθεωρητής κράτησε σφιχτά το κύπελλο.
«Ακούστε το.»

Ο πρίγκιπας δίστασε,
τα μάτια του έψαχναν απαντήσεις που παραμόνευαν στο σκοτάδι.
Τότε—«Λάζαο, rōk l'bar!»

την άγγιξε.

Μια στιγμή δισταγμού,
και μετά:

Αινησία.

Το σώμα του τεντώθηκε σαν τόξο,
το βλέμμα του έγινε κενό.

Εικόνες.
Όχι δικές του.

Πόλεμος.
Θάνατος.
Δύναμη που καταβροχθίζει τον εαυτό της.

Και από κάτω—
κάτι άλλο.

Ησυχία.
Ειρήνη.

Ο πρίγκιπας τράβηξε το χέρι του πίσω.
 Η αναπνοή του έγινε γρήγορη και ακανόνιστη.
 «Αυτό...»

Κοίταξε τον επιθεωρητή,
 για πρώτη φορά...
 χωρίς μάσκα.

«Αυτό δεν είναι εργαλείο.»

Μια παύση γεμάτη νόημα.
 «Αυτό είναι μια κρίση.»

Ο πρίγκιπας έκανε ένα βήμα πίσω.
 Αργά, σαν να απελευθερωνόταν από ένα ζόρι.
 «Ήθελα...» άρχισε—
 και σταμάτησε.
 «Νόμιζα... ότι θα μπορούσα να το κατευθύνω.»

Ο επιθεωρητής, με τα μάτια στραμμένα στον πρίγκιπα:
 «Όλοι αυτό νομίζουν.»

Ένα μακρύ βλέμμα,
 που αποκάλυπτε όχι μόνο λόγια, αλλά και πεπρωμένα.

Τότε — κάτι άλλαξε —
 ο πρίγκιπας σηκώθηκε όρθιος,
 όχι ως ηγεμόνας,
 αλλά ως άνδρας.
 «Τότε δεν πρέπει να το κατέχει κανείς.»

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι,
 το κύπελλο ανάμεσά τους ήταν κάτι περισσότερο από ένα αντικείμενο.

Ο πρίγκιπας κοίταξε προς την πόρτα,
 και μετά πάλι πίσω.
 «Η παλιά Συμμαχία... απέτυχε.»

Μια οδυνηρή παύση.
 «Χρειαζόμαστε μια νέα.»

Ο Επίτροπος:
 «Μια που θα προστατεύει.»

Ο πρίγκιπας:
 «Όχι να κυριαρχεί.»

Ένα ελαφρύ νεύμα,
που ένωσε τον όρκο και το πεπρωμένο.
«Για την Αυτοκρατορία.»
«Για την αλήθεια.»

Το κύπελλο βρισκόταν ανάμεσά τους,
όχι ως δύναμη,
αλλά ως ευθύνη.

Και κάπου...
πέρα από τα τείχη του Λονδίνου,
ήδη κινούταν η επόμενη ηχώ—
ένα ψίθυρο των μυστικών που έμελλαν να αποκαλυφθούν.

Λονδίνο – Η νέα τάξη

Οι καιροί είχαν αλλάξει.

Και μαζί της η εξουσία.

Ο Εδουάρδος VII στεκόταν στο παράθυρο και κοίταζε τη ζωντανή ζωή του Λονδίνου που ξεδιπλωνόταν κάτω από τα πόδια του – ήρεμη, τακτοποιημένη, φαινομενικά σταθερή. Όμως πίσω από αυτή την πρόσοψη κάτι ανησυχητικό κινούνταν.

«Με υποτιμάτε ακόμα», είπε σιγανά, σχεδόν σικεπτικός.

Ο επιθεωρητής στάθηκε δίπλα του. «Αυτό είναι το πλεονέκτημά σας», παρατήρησε με ένα σύντομο χαμόγελο.

Ο γέρος «Μπέρτι», ο γλεντζές, ο πάντα υποτιμημένος γιος. Και όμως, εκείνη τη στιγμή, φαινόταν κάτι περισσότερο από τον αξιαγάπητο θείο της Ευρώπης.

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι και απάντησε: «Η συγγένεια είναι η πιο κομψή μορφή ελέγχου».

Από τον θάνατο της Βικτόριας, όλα είχαν αλλάξει. Εκεί που εκείνη είχε αποσυρθεί, εκείνος βγήκε στο προσκήνιο – δεχόταν επισκέπτες, καλλιεργούσε διπλωματικές σχέσεις και ήξερε πότε ακριβώς έπρεπε να χαμογελάσει.

Στη σιά, όμως, βρισκόταν ο Επίτροπος – ευγενής και αόρατος, η φοβερή «γκρίζα εμίνεντια», όπως ψιθύριζαν κρυφά. Αλλά δεν καταλάβαιναν. Δεν ήταν η ίδια η εξουσία. Ήταν η ισορροπία.

Η παλιά Συμμαχία είχε καταρρεύσει, ήταν πολύ άπληστη και τυφλή. Η νέα Τάξη, όμως, ήταν διαφορετική: όχι ένα σύστημα κυριαρχίας, αλλά μια διατήρηση· όχι έλεγχος, αλλά ευθύνη.

«Ξέρετε ότι δεν είμαστε μόνοι», είπε τελικά ο Επίτροπος.

Ο Έντουαρντ τον κοιτάζε, με το βάρος της αβεβαιότητας στα μάτια του. «Το ξέρω.»

Ένα γράμμα βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, σφραγισμένο και μυστηριώδες. Ο Επίτροπος το άνοιξε και διάβασε την εντυπωσιακή φράση: «Η ισορροπία διαταράχθηκε.» Κάτω από αυτή υπήρχε ένα σύμβολο – όχι βρετανικό, αλλά πρωσικό.

Σήκωσε το βλέμμα του. «Το έχετε παρατηρήσει.»

«Φυσιικά», απάντησε ο Έντουαρντ, σπάζοντας μια σύντομη παύση. «Ελπίζατε ότι θα παρέμενα αυτό που ήμουν.» Ένα απαλό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. «Ένας ανόητος.»

Ο επιθεωρητής κινήθηκε αργά μέσα στο δωμάτιο, με αθόρυβα βήματα. «Ξέρετε τι έχουμε», είπε και έριξε μια ματιά στο κρυμμένο κύπελλο. «Πρόσβαση.»

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι. «Όχι μόνο γνώση...»

«Ερμηνεία», συμπλήρωσε ο επιθεωρητής.

Και οι δύο μίλησαν ταυτόχρονα: «Προφητεία.»

Η σιωπή απλώθηκε και το βάρος των λέξεων του γέμισε το δωμάτιο.

«Και αυτό», είπε ο επιθεωρητής με ήρεμη φωνή, «μας καθιστά επικίνδυνους.»

«Για όλους», συμπλήρωσε ο Έντουαρντ, γνωρίζοντας ότι βρισκότουσαν στο κατώφλι μιας μεγάλης αλλαγής.

Η Βόρεια Θάλασσα

Ο άνεμος φυσούσε κρύος και αμείλικτος πάνω από την ακτή. Ένας άνδρας στεκόταν στην ακτή, με το χαρακτηριστικό του κράνος. Δίπλα του, οι φιγούρες σιωπούσαν, με το βλέμμα στραμμένο στη ταραγμένη θάλασσα.

«Αγγλία...», μουρμούρισε χαμένος στις σκέψεις του.

Ένας έμπιστος πλησίασε. «Έχουν το τεχνούργημα.»

Ο αυτοκράτορας δεν απάντησε αμέσως: μια στιγμή σιωπής απλώθηκε σαν σιιά ανάμεσά τους. Τελικά έσπασε τη σιωπή: «Οι Νορμανδοί... έδειξαν το παράδειγμα.»

Η φωνή του ήταν ήρεμη – υπερβολικά ήρεμη. «Ένα νησί δεν είναι φρούριο.»

Κοίταζε τον ορίζοντα, οι σκέψεις του περιπλανήθηκαν μακριά. «Μόνο ένας στόχος.»

«Να δράσουμε;», ρώτησε ο έμπιστος με ήπια επιμονή.

Ο αυτοκράτορας δίστασε, ένα σχεδόν αόρατο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.

«Όχι ακόμα», απάντησε τελικά, ενώ το βλέμμα του στενεύει.

«Αλλά θα προετοιμαστούμε.»

Μια τελευταία φράση, που την έφερε ο άνεμος, αντήχησε στον δροσερό αέρα: «Αυτή τη φορά δεν θα έρθουμε ως καλεσμένοι.»

Ένα παιχνίδι με τις λέξεις

Λονδίνο.

Ένα πρωινό όπως όλα τα άλλα.

Ή τουλάχιστον... έτσι φαινόταν.

Η εφημερίδα βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, φρεσκοτυπωμένη και ακόμα ζεστή. Ο επιθεωρητής την πήρε στα χέρια του, σαν να ήταν ένα πολύτιμο κειμήλιο, το οποίο περίμενε για μια αποφασιστική στιγμή. Το βλέμμα του γλίστρησε πάνω από τον τίτλο, οι σκέψεις του στροβιλίστηκαν, πριν μια έκφραση έκπληξης εγκατασταθεί στο πρόσωπό του.

Μια στιγμή περισυλλογής. Στη συνέχεια, ένα απαλό σφύριγμα.

«Αυτό... δεν το είχαμε σχεδιάσει έτσι.»

Ο Εδουάρδος VII πλησίασε, περίεργος και με μια αυθεντία που διαπερνούσε το δωμάτιο.

«Δείξτε μου.»

Ο επιθεωρητής του έτεινε την εφημερίδα – την Daily Telegraph, σαν να είχε επιστρέψει από μια σημαντική αποστολή.

Τα μάτια του Εδουάρδου έτρεχαν πάνω στο κείμενο, και με κάθε επόμενη πρόταση ο αέρας γύρω του γινόταν πιο βαρύς. Μια πρόταση. Μετά άλλη μία. Και ξαφνικά—

Σιωπή.

Και τότε ξέσπασε σε γέλιο. Αρχικά απαλά, σχεδόν συγκρατημένα, αλλά γρήγορα ασταμάτητα και γεμάτο έκπληξη.

«Μαρτιάτικα λαγουδάκια...» επανέλαβε, σαν οι ίδιες οι λέξεις να έφεραν μαζί τους μια σουρεαλιστική νότα.

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι.

«Ήθελε να συμφιλιώσει.»

Ο Έντουαρντ, τώρα με μια νότα πικρίας στη φωνή του:
«Και αποθρόνισε τον εαυτό του.»

Το γέλιο έσβησε και ο επιθεωρητής διπλωσε αργά την εφημερίδα, σαν να φύλαγε ένα βαρύ μυστικό.
«Αυτό ήταν... ένα χτύπημα.»

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι, η σοβαρότητα της κατάστασης διαφαίνονταν μέσα από το χαμόγελο που πριν λίγο διαγράφονταν στα χείλη του.
«Ένα διπλωματικό πλήγμα.»

Άφησε τα λόγια να αντηχούν στο δωμάτιο. Ήταν μια παύση που είχε νόημα.
«Και όμως... πιο αποτελεσματική από οποιονδήποτε στόλο.»

Μέσα από το παράθυρο, το βλέμμα του έπεσε στον Τάμεση από κάτω. Ο υδάτινος δρόμος ζούσε· τα πλοία προχωρούσαν, ένα σημάδι ανήσυχης κίνησης.
«Εξοπλίζονται», παρατήρησε ο Επίτροπος, και ήταν περισσότερο μια διαπίστωση παρά μια ερώτηση.

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι, το βλέμμα του ενίσχυε τη σημασία των λέξεων.
«Φυσικά.»

Μια σύντομη ανταλλαγή βλεμμάτων μεταξύ των δύο ανδρών.
«Φόβος», είπε ο επιθεωρητής.
«Και υπερηφάνεια», πρόσθεσε ο Έντουαρντ.

Μια σιγή πέρασε πάνω από το δωμάτιο, όπως τα απειλητικά σύννεφα στον ορίζοντα.
«Το παιχνίδι έχει αρχίσει», είπε ο επιθεωρητής σιγανά, σαν να κινούσε ήδη τα πιόνια του σκακιού μπροστά στα μάτια του.

Ο Έντουαρντ έριξε ξανά μια ματιά στην εφημερίδα, σαν να του ψιθύριζε μυστικά.
«Και δεν το ξέρει καν.»

Ο επιθεωρητής έβαλε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε μια μικρή κάρτα, απλή αλλά γεμάτη νόημα. Με μια αβίαστη κίνηση την έβαλε δίπλα στην εφημερίδα.
Ο Έντουαρντ την σήκωσε και διάβασε τα λόγια που ήταν γραμμένα πάνω της, ενώ ένα σύντομο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.
«Χαιρετισμούς από τη Σκωτία... Η Νέσι σου.»

Η σιωπή γέμισε το δωμάτιο σαν μια πυκνή ομίχλη.
Στη συνέχεια, αντάλλαξαν ένα βλέμμα, όχι πια διασκεδαστικό, αλλά συγκεντρωμένο και γεμάτο βάθος.

«Αν τα λόγια αρκούν...», άρχισε ο Έντουαρντ σκεπτικός.

Ο επιθεωρητής τον διέκοψε:
«...δεν χρειαζόμαστε ακόμα όπλα.»

Ακολούθησε μια σύντομη, γεμάτη ένταση παύση.
«Όχι ακόμα.»

Μακριά, πάνω από τη Βόρεια Θάλασσα, τα σύννεφα πυκνώναν σε ένα απειλητικό γκρι. Και κάπου στις βαθιές σκιές αυτού του γκριζου κόσμου, ένας άνδρας διάβαζε την ίδια εφημερίδα. Και κατάλαβε.

Το Σφραγίδα ξυπνά

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ

Το Λονδίνο βυθιζόταν στην ομίχλη.

Δεν ήταν ασυνήθιστο για αυτή την πόλη — και όμως, εκείνη τη νύχτα η ομίχλη ήταν πιο πυκνή, πιο βαριά, σαν να έκρυβε κάτι περισσότερο από δρόμους και πρόσωπα.

Ο επιθεωρητής στείκοταν στο παράθυρο του γραφείου του και κοίταζε έξω. Οι λάμπες αερίου χάνονταν στο γκρι, τα φώτα τους πνίγονταν στο αδιαφανές στρώμα. Οι ήχοι έφταναν με καθυστέρηση, σιγασμένοι, σαν να μην ανήκαν εντελώς σε αυτόν τον κόσμο.

Τότε — ένας ήχος.

Απαλός.

Σχεδόν πολύ αθόρυβος για να τον αντιληφθεί κανείς.

Ένα φλάουτο.

Ο επιθεωρητής πάγωσε.

Δεν ήταν τραγούδι. Όχι μελωδία με την κυριολεκτική έννοια—μόνο λίγες νότες, επαναλαμβανόμενες, ομοιόμορφα, σαν ένα σήμα που έσπαγε τη σιωπή.

Πλησίασε το παράθυρο.

«Το ακούς αυτό;», ρώτησε ο βοηθός του από πίσω του, η φωνή του ήταν σαν ψίθυρος στον δροσερό αέρα.

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε αμέσως.

«Ναι», είπε τελικά, με τα μάτια του ορθάνοιχτα, την καρδιά του γεμάτη από ένα έντονο προαίσθημα.

Τότε—

μια έκρηξη.

Όχι δυνατή στην αρχή, μάλλον βαθιά, σαν να είχε κινηθεί κάτι στο εσωτερικό της πόλης.

Τα τζάμια δονήθηκαν. Ένα φως τρεμόπαιξε στον ορίζοντα, μετά ένα δεύτερο, μετά ένα τρίτο.

Ο βοηθός στάθηκε δίπλα του, με σφιγμένη έκφραση. «Προέρχεται από το λιμάνι.»

Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι, σαν να απωθούσε την ιδέα των απλών εξηγήσεων.

«Όχι μόνο.»

Η πόλη

Λίγα λεπτά αργότερα βρισκόντουσαν στο δρόμο, περιτριγυρισμένοι από μια ταραχώδη φασαρία. Άνθρωποι έτρεχαν, φωνές ακούγονταν αιχμηρά, ένας αμαξάς έβριζε, μια γυναίκα έκλαιγε. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Δεν ήταν χάος.

Όχι πραγματικά.

Οι εκρήξεις ήταν πολύ οργανωμένες, πολύ ακριβείς.

«Δεν είναι τυχαίο», μουρμούρισε ο επιθεωρητής και έβγαλε έναν χάρτη από την τσέπη του.

Με γρήγορη κίνηση σημείωσε σημεία: το λιμάνι, το Γουέστ Εντ, την εκκλησία του Τέμπλ, μια άλλη έκρηξη... νότια.

Σύνδεσε τις γραμμές—και το χέρι του σταμάτησε.

Ένας κύκλος.

Διασχισμένος από—

μια γραμμή.

Το σημάδι.

Η εμφάνιση

Ένας ακόμη ήχος.

Το φλάουτο.

Τώρα πιο κοντά.

Ο επιθεωρητής γύρισε.

Και την είδε.

Στο τέλος του δρόμου, ανάμεσα στον καπνό και το φως, στεκόταν μια φιγούρα.

Μια γυναίκα.

Με ένα κόκκινο φόρεμα, το ποδόγυρο του οποίου κυμάτιζε στον ελαφρύ αέρα.
Ακίνητη.

Πάρα πολύ ήρεμη για εκείνη τη νύχτα.

Τα χέρια της κρατούσαν ένα λεπτό φλάουτο από σκούρο ξύλο. Οι νότες δεν ήταν δυνατές, και όμως φαινόταν να φτάνουν παντού.

Ο βοηθός ψιθύρισε: «Το βλέπετε κι εσείς αυτό...;»

Ο επιθεωρητής κούνησε ελαφρώς το κεφάλι.

«Ναι.»

Η γυναίκα σήκωσε το βλέμμα της.

Για μια στιγμή τα μάτια τους συναντήθηκαν—και ο επιθεωρητής κατάλαβε: τον έβλεπε.

Όχι τυχαία.

Όχι από περιέργεια.

Με προσμονή.

Το δεύτερο χτύπημα

Το φλάουτο σίγησε.

Μια ανάσα.

Μετά—

Έκρηξη.

Αυτή τη φορά πιο κοντά.

Το έδαφος σειόταν ελαφρά, σκόνη έπεφτε από τις προσόψεις.

Οι άνθρωποι φώναζαν πια πραγματικά, έτρεχαν και σπρώχνονταν μεταξύ τους. Όμως η γυναίκα—

δεν κουνήθηκε.

Σιγά-σιγά κατέβασε το φλάουτο.

Και έκανε ένα βήμα πίσω.

Μέσα στην ομίχλη.

Και εξαφανίστηκε.

Η συνειδητοποίηση

Ο επιθεωρητής στάθηκε ακίνητος, με το βλέμμα στραμμένο στον χάρτη.

Τα σημεία, οι γραμμές, το μοτίβο.

Ο βοηθός του αναστέναξε: «Είναι επιθέσεις...»

Ο επιθεωρητής κούνησε αργά το κεφάλι.

«Όχι.»

Μια παύση.

«Είναι ένα τελετουργικό.»

Γονάτισε στο βρεγμένο άσφαλτο και σχεδίασε γραμμές με το δάχτυλό του.

«Τα μέρη... δεν έχουν επιλεγεί τυχαία.»

Ναός. Λιμάνι. Παλιές γραμμές της πόλης.

«Αυτό εδώ...»

Ολοκλήρωσε το σχέδιο.

«...είναι ένα κλειδί.»

Ο βοηθός τον κοίταξε, με την ανησυχία να είναι γραμμένη στο πρόσωπό του. «Κλειδί για τι;»

Ο επιθεωρητής δεν απάντησε αμέσως.

Ακόμα άκουγε τον ήχο του φλάουτου στο κεφάλι του.

Ομοιόμορφος.

Αμετάβλητος.

Σαν σφυγμός.

Τότε είπε σιγανά:

«Στην είσοδο.»

Κάτω από την πόλη

Βαθιά κάτω από το Λονδίνο...

κάτι κινήθηκε.

Όχι γρήγορα.

Όχι δυνατά.

Αλλά σταθερά.

Οι εκρήξεις είχαν κλονίσει τις παλιές δομές, άνοιξαν σφραγισμένους χώρους, αποκάλυψαν ξεχασμένους διαδρόμους.

Μια ρωγμή.

Όχι στον βράχο.

Αλλά σε κάτι άλλο.

Η ιέρεια

Η ομίχλη την απορρόφησε ξανά.

Το κόκκινο φόρεμα φαινόταν τώρα πιο σκούρο, σχεδόν μαύρο στο αμυδρό φως.

Στεκόταν μόνη, με το φλάουτο στα χείλη της.

Ένας νέος ήχος.

Πιο βαθύς.

Πιο ώριμος.

Η φωνή της ήταν λίγο περισσότερο από ψίθυρος:

«Το κατώφλι είναι ανοιχτό...»

Μια σύντομη ανάσα.

«Ο κύκλος είναι πλήρης...»

Έκλεισε τα μάτια.

«Και το ταξίδι... αρχίζει.»

Ο επιθεωρητής

Πίσω στο δρόμο, ο επιθεωρητής σηκώθηκε αργά.

Το βλέμμα του ήταν καθαρό.

Πάρα πολύ καθαρό.

«Αυτό ήταν μόνο η αρχή.»

Ο βοηθός κατάπιε το σάλιο του, η ανησυχία στα χαρακτηριστικά του εντεινόταν. «Τι έχουν ανοίξει;»

Ο επιθεωρητής κοίταξε μέσα στην ομίχλη, εκεί όπου στεκόταν η γυναίκα.

Και απάντησε:

«Όχι τι...»

Μια παύση.

Μετά:

«Ποιος.»

2ο μέρος υπό προετοιμασία

📖 «Περισσότερες ιστορίες θα βρεις στο:»

 christos-werke.de

